മുഖവുര

മലയാള ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും സാമൂഹിക ചിന്തകളുടെയും സമകാലിക പരിവർത്തനങ്ങളെ ആഴത്തിൽ അന്വേഷിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളോട്ടുകൂടിയ പുതിയ പതിപ്പുമായി **മലയാളഗുരു** വായനക്കാരുടെ മുന്നിലെത്തുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ ഏറെ സന്തോഷിക്കുന്നു. ഈ പതിപ്പിലെ ഗവേഷണ ലേഖനങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക, പരിസ്ഥിതി, ഭാഷാപര, മാനസിക, രാഷ്ട്രീയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വൈവിധ്യമാർന്ന ദൃഷ്ടികോണങ്ങളിൽ നിന്ന് വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യവും സമൂഹവും പരസ്പരം എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗൗരവമായ അക്കാദമിക ചർച്ചകൾക്ക് ഈ പതിപ്പ് വേദിയൊരുക്കുന്നു.

കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രതിരോധ ശേഷിയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന പഠനം, സമകാലിക പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധികളുടെ മനുഷ്യകേന്ദ്രിത വായന മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം, പ്രവാസ മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം ആഗോളവൽക്കരണ കാലഘട്ടത്തിലെ മലയാളി ജീവിതത്തിന്റെ മാനസിക-സാമൂഹിക സങ്കീർണതകളെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളെയും അതിന്റെ സാഹിത്യ പ്രതിനിധാനങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ലേഖനം, സാഹിത്യത്തിന്റെ ചികിത്സാപരവും ബോധവൽക്കരണപരവുമായ സാധ്യതകളെ പുതിയ തലത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ പതിപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന പരിസ്ഥിതി ചിന്തയെ ആസ്പദമാക്കിയ ഗവേഷണം മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഇക്കോക്രിട്ടിക്കൽ വായനകളുടെ സാധ്യതകൾ വികസിപ്പിക്കുമ്പോൾ, ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലെ മലയാള ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം സാങ്കേതിക പുരോഗതിയും ഭാഷാ സംരക്ഷണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഗൌരവമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ, ദളിത് സാഹിത്യവും സാമൂഹിക നീതിയും സംബന്ധിച്ച ലേഖനം കേരളീയ സമൂഹത്തിലെ ജാതി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെയും പ്രതിരോധ രാഷ്ട്രീയത്തെയും ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

സമകാലിക കേരളത്തിന്റെ ചിന്താവിഷയങ്ങളുമായി ദൃഢബന്ധം പുലർത്തുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങൾ ഗവേഷകർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അധ്യാപകർക്കും സാഹിത്യ സാമൂഹിക പഠനങ്ങളിൽ താൽപര്യമുള്ള പൊതുവായ വായനക്കാർക്കും ഒരുപോലെ പ്രയോജനകരമാകുമെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രത്യാശിക്കുന്നു. മലയാള പഠനത്തിന്റെ അന്തർവിഷയപരമായ വ്യാപ്തിയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും വിമർശനാത്മക സംവാദങ്ങൾക്ക് പുതിയ വഴികൾ തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രീയ ഇടപെടലായിത്തീരുമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെയാണ് ഈ പതിപ്പ് സമർപ്പിക്കുന്നത്.

ഈ പതിപ്പിലേക്ക് മൂല്യവത്തായ ഗവേഷണ സംഭാവനകൾ നൽകിയ എല്ലാ ലേഖകർക്കും, സൂക്ഷ്മമായ നിരൂപണ പ്രവർത്തനം നിർവഹിച്ച നിരൂപകർക്കും, ജേണലിന്റെ അക്കാദമിക നിലവാരം ഉറപ്പാക്കുന്നതിൽ സഹകരിച്ച എല്ലാ എഡിറ്റോറിയൽ അംഗങ്ങൾക്കും ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാള ഭാഷയുടെയും ചിന്തയുടെയും സമകാലിക പ്രസക്തി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന അറിവിന്റെ ഈ സംവാദം തുടരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ ഈ പതിപ്പ് വായനക്കാർക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു.

Dr. C Ganesh
Chief Editor

CONTENTS

SL. NO.	TITLE	AUTHOR	PAGE NO.
1	കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനവും കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രതിരോധവും	Jesna T	34-37
2	പ്രവാസ മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി	Ancy K P	38-43
3	ആധുനിക കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യവും സാഹിത്യ പ്രതിനിധാനവും	Gayathri J	44-49
4	മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ചിന്തയുടെ പുതിയ മാനങ്ങൾ	Praseetha K	50-54
5	ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലെ മലയാള ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പും വെല്ലുവിളികളും	Martin Joseph	55-60
6	ദളിത് സാഹിത്യവും കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക നീതിയും	Jofi P Vareed	61-65

മലയാളഗുരു
(മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-0960 ISSN Print: 3139-2172

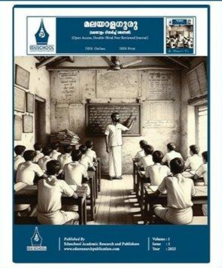

കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനവും കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രതിരോധവും

Jesna T

Research Scholar, Department of Kerala Studies, University of Kerala,
Kariavattom Campus, Thiruvananthapuram, India.

Article information

Received:12th January 2026
Received in revised form: 2nd February 2026
Accepted: 3rd March 2026
Available online: 25th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0022

Abstract

Kerala has witnessed unprecedented climate changes over the past decade. The 2018 floods, the 2019 landslides, the continuous floods, the disasters in Wayanad reveal Kerala's environmental vulnerability. This paper analyses the social, economic and cultural impacts of climate change and the resilience of Kerala society. This paper assesses Kerala's social resilience models by examining contemporary studies on the impacts of natural disasters on human life.

സാരാംശം

കേരളം കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശാബ്ദത്തിനിടയിൽ അഭൂതപൂർവമായ കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനങ്ങൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. 2018-ലെ മഹാപ്രളയം, 2019-ലെ ഉരുൾപൊട്ടലുകൾ, തുടർച്ചയായ വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങൾ, വയനാട്ടിലെ ദുരന്തങ്ങൾ എന്നിവ കേരളത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക ദുർബലത വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ പ്രബന്ധം കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനത്തിന്റെ സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക, സാംസ്കാരിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളും കേരള സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിരോധ ശേഷിയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങൾ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ആഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സമകാലിക പഠനങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട്, കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക പ്രതിരോധ മാതൃകകൾ വിലയിരുത്തുന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം, കേരളം, പ്രകൃതി ദുരന്തം, സാമൂഹിക പ്രതിരോധം, പാരിസ്ഥിതിക നയം.

ആമുഖം

ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളിയായി കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം മാറിയിരിക്കുന്നു. ആഗോളതാപനം, സമുദ്രനിരപ്പ് ഉയരൽ, അതിതീവ്ര കാലാവസ്ഥാ സംഭവങ്ങൾ എന്നിവ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള സമൂഹങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിൽ, ഈ മാറ്റങ്ങൾ കടുത്ത പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക സംവേദനക്ഷമത, നഗരവത്കരണം, ഭൂവിനിയോഗ മാറ്റങ്ങൾ എന്നിവ ചേർന്ന് കേരളത്തെ കാലാവസ്ഥാ ദുരന്തങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ദുർബലമായ സംസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു.

2018-ൽ കേരളം നേരിട്ട മഹാപ്രളയം ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനിടയിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രളയമായിരുന്നു. 483 പേർ മരിക്കുകയും 14 ലക്ഷത്തിലധികം ആളുകൾ ദുരിതാശ്വാസ ക്യാമ്പുകളിൽ അഭയം തേടുകയും ചെയ്തു. സോഭിത ജോയ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന തരത്തിൽ രൂക്ഷമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.[1]

കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം കേവലം പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നമല്ല, മറിച്ച് ഗഹനമായ സാമൂഹിക, സാമ്പത്തിക, മാനസിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ബഹുമുഖ പ്രതിഭാസമാണ്. കേരളത്തിന്റെ സവിശേഷ ഭൂപ്രകൃതി കുന്നുകൾ, നദികൾ, കായലുകൾ, തീരദേശം ഈ സംസ്ഥാനത്തെ കാലാവസ്ഥാ മാറ്റത്തിന്റെ ഇരയാക്കുന്നു. എന്നാൽ, കേരള സമൂഹം ഈ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടുന്നതിൽ ശ്രദ്ധേയമായ പ്രതിരോധ ശേഷി പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം: ചരിത്ര പശ്ചാത്തലം

കേരളത്തിന്റെ കാലാവസ്ഥാ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, കഴിഞ്ഞ മൂന്ന് ദശാബ്ദങ്ങളിൽ മഴയുടെ രീതിയിൽ ഗണ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചതായി കാണാം. ഇന്ത്യൻ കാലാവസ്ഥാ വകുപ്പിന്റെ (IMD) കണക്കുകൾ പ്രകാരം, തെക്ക്-പടിഞ്ഞാറൻ മൺസൂൺ മഴയിൽ 2000 മുതൽ ശരാശരി 6 ശതമാനം കുറവ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, എന്നാൽ അതിതീവ്ര മഴ സംഭവങ്ങളുടെ എണ്ണം 30 ശതമാനം വർധിച്ചിട്ടുണ്ട്.[2]

1924-ലെ '99-ലെ വെള്ളപ്പൊക്ക'ത്തിനു ശേഷം 2018-ലെ പ്രളയം കേരളത്തിന്റെ ഓർമയിൽ ഏറ്റവും വലിയ പ്രകൃതി ദുരന്തമായി മാറി. ഐക്യരാഷ്ട്ര സംഘടനയുടെ ഇന്റർഗവൺമെന്റൽ പാനൽ ഓൺ ക്ലൈമറ്റ് ചേഞ്ച് (IPCC) 2021-ലെ ആറാമത്തെ വിലയിരുത്തൽ റിപ്പോർട്ട് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, ദക്ഷിണേഷ്യയിൽ അതിതീവ്ര മഴ സംഭവങ്ങൾ കൂടുതൽ ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടാകുമെന്നും അവയുടെ തീവ്രത വർധിക്കുമെന്നുമാണ്.[3]

2019-ലെ വയനാട്, മലപ്പുറം ജില്ലകളിലെ ഉരുൾപൊട്ടലുകൾ, 2020-ലെ ഇടുക്കി പെട്ടിമുടി ദുരന്തം, 2021-ലെ കോട്ടയം-ഇടുക്കി ഉരുൾപൊട്ടലുകൾ, 2024-ലെ വയനാട് ചൂരൽമല-മുണ്ടക്കൈ ദുരന്തം എന്നിവയെല്ലാം കേരളത്തിൽ കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനത്തിന്റെ ആഘാതം എത്രമാത്രം രൂക്ഷമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക സന്തുലിതാവസ്ഥ തകരുന്നതോടെ, മലയോര മേഖലകളിൽ ഉരുൾപൊട്ടലും മണ്ണിടിച്ചിലും സ്ഥിരം പ്രതിഭാസങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു.[4]

പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങളുടെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

കാലാവസ്ഥാ ദുരന്തങ്ങൾ കേരള സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്നു. 2018-ലെ പ്രളയം മൂലം 40,000 കോടി രൂപയുടെ സാമ്പത്തിക നഷ്ടം ഉണ്ടായതായി കേരള സംസ്ഥാന ദുരന്ത നിവാരണ അതോറിറ്റി (KSDMA) കണക്കാക്കുന്നു. കാർഷിക മേഖല, ഗതാഗത ശൃംഖല, ഭവന നിർമാണം, ടൂറിസം വ്യവസായം എന്നിവയ്ക്ക് കടുത്ത നാശനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായി. സോഭിത ജോയ് നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ഭൗതിക ജീവിതത്തെ മാത്രമല്ല, മാനസിക ആരോഗ്യത്തെയും സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളെയും ആഴത്തിൽ ബാധിക്കുന്നു.[5]

ദുരന്തങ്ങൾ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ബാധിക്കുന്നത് സമൂഹത്തിലെ പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങളെയാണ്. ദളിത്, ആദിവാസി, മത്സ്യത്തൊഴിലാളി സമൂഹങ്ങൾ ദുരന്തങ്ങളുടെ ആഘാതം കൂടുതൽ രൂക്ഷമായി അനുഭവിക്കുന്നു. ഭൂരഹിതരും ദരിദ്രരും ദുരിതാശ്വാസ ക്യാമ്പുകളിൽ മാസങ്ങളോളം കഴിയേണ്ടിവരുന്നു. ചൂരൽമല-മുണ്ടക്കൈ ദുരന്തത്തിൽ ആദിവാസി-ദളിത് വിഭാഗങ്ങളാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ജീവനും സ്വത്തും നഷ്ടപ്പെട്ടത്. ഇത് കാലാവസ്ഥാ നീതി (climate justice) എന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രസക്തി കേരളത്തിലും അടിവരയിടുന്നു.[6]

കാർഷിക മേഖലയിലെ നാശനഷ്ടങ്ങൾ ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തെ ആഴത്തിൽ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. നെൽപ്പാടങ്ങൾ നശിക്കുക, തോട്ടവിളകൾ നശിക്കുക, കന്നുകാലികൾ ചാവുക എന്നിവ കർഷകരെ കടക്കെണിയിലേക്ക് തള്ളിവിടുന്നു. കേരള കാർഷിക സർവകലാശാലയുടെ പഠനമനുസരിച്ച്, 2018-ലെ പ്രളയത്തിൽ 54,000 ഹെക്ടർ കൃഷിഭൂമി നശിച്ചു.[7]

കേരള സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിരോധ ശേഷി

കേരള സമൂഹം ദുരന്തങ്ങളെ നേരിടുന്നതിൽ ശ്രദ്ധേയമായ പ്രതിരോധ ശേഷി പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 2018-ലെ പ്രളയകാലത്ത് 'കേരളം ഒന്നിച്ചു നിൽക്കാം' എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തിൽ ഒത്തുചേർന്ന ജനങ്ങളുടെ ഐക്യദാർഢ്യം ലോകശ്രദ്ധ നേടി. മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ സ്വന്തം ജീവൻ പണയംവച്ച് ആയിരക്കണക്കിനാളുകളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയത് ഈ സാമൂഹിക പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്.[8]

കേരളത്തിന്റെ ഉയർന്ന സാക്ഷരത നിരക്ക്, ശക്തമായ തദ്ദേശ സ്വയംഭരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ, സജീവമായ പൗരസമൂഹം, വ്യാപകമായ സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗം എന്നിവ ദുരന്ത പ്രതികരണത്തിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിച്ചു. ആസൂത്രണ ബോർഡിന്റെ കണക്കുകൾ പ്രകാരം, 2018-ലെ പ്രളയകാലത്ത് ഏകദേശം 9 ലക്ഷം സന്നദ്ധ പ്രവർത്തകർ രക്ഷാ-ദുരിതാശ്വാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു. പ്രവാസി മലയാളികൾ 1,500 കോടി രൂപയിലധികം സംഭാവന നൽകി. ഈ സാമൂഹിക മൂലധനം (social capital) കേരളത്തിന്റെ ദുരന്ത പ്രതിരോധ ശേഷിയുടെ അടിത്തറയാണ്.[9]

കേരള സർക്കാരിന്റെ 'റീബിൽഡ് കേരള ഇനിഷ്യേറ്റിവ്' (RKI) ദുരന്താനന്തര പുനർനിർമാണത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകാ പദ്ധതിയായി അന്തർദേശീയ അംഗീകാരം നേടി. 'ബിൽഡ് ബാക്ക് ബെറ്റർ' എന്ന തത്വത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഈ പദ്ധതി, കാലാവസ്ഥാ പ്രതിരോധ വികസനത്തിന്റെ (climate-resilient development) ഒരു മാതൃകയായി ലോക ബാങ്ക് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.[10]

പ്രാദേശിക അറിവും ആധുനിക ശാസ്ത്രവും

കേരളത്തിലെ പരമ്പരാഗത അറിവ് സമ്പ്രദായങ്ങൾ കാലാവസ്ഥാ പ്രതിരോധത്തിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. കുട്ടനാട്ടിലെ 'പുഞ്ച കൃഷി' സമ്പ്രദായം, തീരദേശ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ കാലാവസ്ഥാ നിരീക്ഷണ രീതികൾ, മലയോര കൃഷിയിലെ പാരമ്പര്യ ജലസംരക്ഷണ മാർഗങ്ങൾ എന്നിവ ശതാബ്ദങ്ങളായി വികസിച്ചുവന്ന പ്രതിരോധ തന്ത്രങ്ങളാണ്. ഈ പ്രാദേശിക അറിവുകളെ ആധുനിക ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിദ്യകളുമായി സംയോജിപ്പിക്കുന്നത് കാലാവസ്ഥാ അനുകൂലന തന്ത്രങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തും.[11]

മലയാള സാഹിത്യത്തിലും പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമായ ബോധ്യം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ കഥകളിൽ മുതൽ സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ 'മനുഷ്യന് ഒരു ആമുഖം' വരെ, പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്ര പ്രമേയങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. സോബിത ജോയ് ഈ ബന്ധത്തിന്റെ സമകാലിക മാനങ്ങൾ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.[12]

കാലാവസ്ഥാ നയവും ഭാവി ദിശയും

കേരള സർക്കാരിന്റെ കാലാവസ്ഥാ മാറ്റ പ്രവർത്തന പദ്ധതി (Kerala State Action Plan on Climate Change - SAPCC) ദേശീയ തലത്തിൽ ഒരു മാതൃകയാണ്. 2023-ൽ പുറത്തിറക്കിയ പുതുക്കിയ SAPCC, ദുരന്ത അപകട സാധ്യതാ ലഘൂകരണം, ജൈവ വൈവിധ്യ സംരക്ഷണം, സുസ്ഥിര കൃഷി, ഹരിത ഊർജം എന്നീ മേഖലകളിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സയൻസിന്റെ (IISc) പഠനമനുസരിച്ച്, പശ്ചിമഘട്ടത്തിലെ 80 ശതമാനം ഉരുൾപൊട്ടലുകളും മനുഷ്യ ഇടപെടൽ മൂലം ദുർബലമായ പ്രദേശങ്ങളിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്.[13]

ഗാഡ്ഗിൽ കമ്മിറ്റി-കസ്തൂരിരംഗൻ കമ്മിറ്റി ശുപാർശകൾ നടപ്പാക്കുന്നതിലെ രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക തടസ്സങ്ങൾ, ക്വാറി-മൈനിംഗ് നിയന്ത്രണത്തിലെ അപര്യാപ്തത, നഗരവത്കരണ സമ്മർദം എന്നിവ കേരളത്തിന്റെ കാലാവസ്ഥാ പ്രതിരോധ ശേഷിയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നു. സുസ്ഥിര വികസനവും പാരിസ്ഥിതിക സംരക്ഷണവും തമ്മിൽ സന്തുലിതാവസ്ഥ കൈവരിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളി.[14]

ഉപസംഹാരം

കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം കേരളത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു യാഥാർഥ്യമാണ്. എന്നാൽ, കേരള സമൂഹം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പ്രതിരോധ ശേഷി, സാമൂഹിക ഐക്യദാർഢ്യം, സ്ഥാപനപരമായ ശക്തി എന്നിവ ഈ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടാനുള്ള കഴിവ്

നൽകുന്നു. പ്രാദേശിക അറിവുകളെ ആധുനിക ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിദ്യകളുമായി സംയോജിപ്പിച്ച്, സമഗ്രമായ ഒരു കാലാവസ്ഥാ പ്രതിരോധ തന്ത്രം വികസിപ്പിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്. പ്രകൃതിയോടുള്ള ബഹുമാനവും മനുഷ്യ സ്നേഹവും ചേർന്ന ഒരു പുതിയ വികസന മാതൃക കേരളത്തിന് ആവശ്യമാണ്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Geological Survey of India. *Landslide Atlas of India*. Kolkata: GSI, 2023.
2. Government of Kerala. *Post Disaster Needs Assessment: Kerala Floods and Landslides — August 2018*. Thiruvananthapuram: Government of Kerala, 2018.
3. Heller, Patrick. "Degrees of Democracy: Some Comparative Lessons from India." *World Politics* 52, no. 4 (2000): 484–519.
4. India Meteorological Department. *Rainfall Statistics of India — 2022*. New Delhi: IMD, 2023.
5. Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC). *Climate Change 2021: The Physical Science Basis. Contribution of Working Group I to the Sixth Assessment Report*. Cambridge: Cambridge University Press, 2021.
6. Kannan, K. P., and K. S. Hari. "Kerala's Gulf Connection: Emigration, Remittances and Their Macroeconomic Impact, 1972–2020." *Indian Journal of Labour Economics* 63, no. 4 (2020): 941–967.
7. Kerala Planning Board. *Economic Review 2019*. Thiruvananthapuram: State Planning Board, 2020.
8. Kerala State Disaster Management Authority. *Memorandum: Kerala Floods 2018*. Thiruvananthapuram: KSDMA, 2018.
9. Joy, Sobhitha. "പ്രകൃതി ദുരന്തവും മനുഷ്യനും." *Malayalaguru* 1, no. 1 (April 25, 2025): 38–45.
10. Vyas, V. S. "Kerala Floods of August 2018: Causes and Consequences." *Current Science* 116, no. 1 (2019): 21–23.
11. World Bank. *Kerala: After the Floods — Rebuilding Kerala Development Forum*. Washington, DC: World Bank Group, 2019.
12. Gadgil, Madhav, et al. *Report of the Western Ghats Ecology Expert Panel*. New Delhi: Ministry of Environment and Forests, 2011.

മലയാളഗുരു
(മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-0960 ISSN Print: 3139-2172
EDUSCHOOL
ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

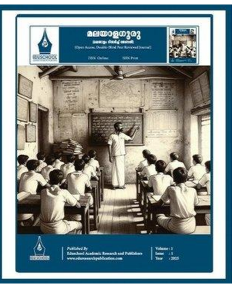

പ്രവാസ മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി

Ancy K P

C J M Assumption Higher Secondary School, Varandarappilly, Thrissur, Kerala, India

Article information

Received: 5th January 2026
Received in revised form: 17th February 2026
Accepted: 22nd March 2026
Available online: 25th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0023

Abstract

The migration of Keralites to the Gulf countries, Europe, North America, and Australia is one of the most important social phenomena in India. While expatriate life offers economic opportunities, expatriates face challenges such as the survival of cultural identity, the erosion of their mother tongue, the breakdown of family ties, and mental health issues. This paper analyses the cultural identity crisis of Malayali expatriates from a multifaceted perspective. The history of Gulf migration, return migration, and the mental health of expatriates, this study focuses on the areas of cultural relations through social media. The aim of this dissertation is to examine the factors that shape the socio-psychological picture of diaspora based on contemporary research.

സാരാംശം

ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങൾ, യൂറോപ്പ്, വടക്കേ അമേരിക്ക, ഓസ്ട്രേലിയ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കുള്ള കേരളീയരുടെ കുടിയേറ്റം ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സാമൂഹിക പ്രതിഭാസങ്ങളിലൊന്നാണ്. പ്രവാസ ജീവിതം സാമ്പത്തിക മെച്ചപ്പെടുത്തലുകൾ സാധ്യമാക്കുമ്പോഴും, സാംസ്കാരിക സ്വത്വത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ്, മാതൃഭാഷയുടെ ശോഷണം, കുടുംബ ബന്ധങ്ങളുടെ ശിഥിലീകരണം, മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നീ വെല്ലുവിളികൾ പ്രവാസികൾ നേരിടുന്നു. ഈ പ്രബന്ധം മലയാളി പ്രവാസികളുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധിയെ ബഹുമുഖമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രം, മടക്ക കുടിയേറ്റം, പ്രവാസികളുടെ മാനസികാരോഗ്യം, സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയുള്ള സാംസ്കാരിക ബന്ധം എന്നീ മേഖലകളിൽ ഈ പഠനം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. പ്രവാസത്തിന്റെ സാമൂഹിക മാനസിക ചിത്രം രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളെ സമകാലിക ഗവേഷണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- പ്രവാസം, സാംസ്കാരിക സ്വത്വം, ഗൾഫ് കുടിയേറ്റം, മലയാളി ഡയസ്പോറ, മാനസികാരോഗ്യം, മടക്ക കുടിയേറ്റം, സമൂഹ മാധ്യമം

ആമുഖം

കേരളം ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന കുടിയേറ്റ നിരക്കുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിലൊന്നാണ്. കേരള മൈഗ്രേഷൻ സർവേ (2018) പ്രകാരം ഏകദേശം 21 ലക്ഷം മലയാളികൾ വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട്.[1] 1970-കൾ മുതൽ ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം

കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ അടിമുടി മാറ്റിമറിച്ചു. എന്നാൽ ഈ സാമ്പത്തിക പുരോഗതിക്ക് ഒപ്പം, പ്രവാസികൾ അഗാധമായ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്.[2]

മാതൃഭൂമിയിൽ നിന്ന് അകലെ ജീവിക്കുന്ന മലയാളികൾക്ക് ഭാഷ, ആചാരം, ഉത്സവങ്ങൾ, കുടുംബ ബന്ധങ്ങൾ, ഭക്ഷണ രീതികൾ എന്നിവയിൽ നിന്ന് വേർപിരിയേണ്ടി വരുന്നു. ഈ സാംസ്കാരിക വേർപാട് വ്യക്തികളിൽ ഐഡന്റിറ്റി ക്രൈസിസ് (identity crisis) സൃഷ്ടിക്കുന്നതായി ഒട്ടേറെ പഠനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.[3] അമ്നസ് ബേബി (2025) നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, കേരളത്തിലെ പ്രവാസിയുടെ സാമൂഹിക മാനസിക ചിത്രം സങ്കീർണമാണ്; സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങൾക്കൊപ്പം ഏകാന്തത, സാംസ്കാരിക അന്യവൽക്കരണം, കുടുംബ വിയോഗം എന്നിവ പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു.[4]

ഈ പ്രബന്ധം മലയാളി പ്രവാസത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക മാനങ്ങളെ ആഴത്തിൽ പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം, സാംസ്കാരിക വിഘടനത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങൾ, മടക്ക കുടിയേറ്റത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ, പ്രവാസികളുടെ മാനസികാരോഗ്യം, സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളുടെ പങ്ക് എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഈ പഠനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നു.[5]

ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം

കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള ഗൾഫ് കുടിയേറ്റം 1970-കളുടെ ആരംഭത്തിൽ പെട്രോ-ഡോളർ ബൂമിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ആരംഭിച്ചത്. സൗദി അറേബ്യ, യുഎഇ, കുവൈറ്റ്, ഒമാൻ, ബഹ്റൈൻ, ഖത്തർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ആയിരക്കണക്കിന് മലയാളികൾ തൊഴിൽ അന്വേഷിച്ച് പോയി.[6] ആദ്യകാല കുടിയേറ്റക്കാർ മിക്കവരും അവിദഗ്ധ തൊഴിലാളികളായിരുന്നു നിർമ്മാണ മേഖല, വീട്ടുജോലി, ചെറുകിട വ്യാപാരം എന്നീ മേഖലകളിലായിരുന്നു അവർ പ്രധാനമായും പ്രവർത്തിച്ചത്.[7]

1980-കളിലും 1990-കളിലും കുടിയേറ്റത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറി. വിദ്യാസമ്പന്നരായ എഞ്ചിനീയർമാർ, ഡോക്ടർമാർ, അധ്യാപകർ, ഐടി പ്രൊഫഷണലുകൾ എന്നിവർ ഗൾഫിലേക്ക് ചേക്കേറിത്തുടങ്ങി. ഇ.ടി. മാത്യു (2016) സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ഭൂപടം പൂർണമായും പുനഃക്രമീകരിച്ചു.[8] കേരളത്തിലേക്കുള്ള പ്രവാസി ധന അയയ്ക്കൽ (remittances) സംസ്ഥാന വരുമാനത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായി മാറി. 2018-ലെ കേരള മൈഗ്രേഷൻ സർവേ പ്രകാരം, ഏകദേശം 1.5 ലക്ഷം കോടി രൂപയാണ് പ്രവാസികൾ കേരളത്തിലേക്ക് അയച്ചത്.[1]

എന്നാൽ ഈ സാമ്പത്തിക പുരോഗതിക്ക് ഒരു മറുവശമുണ്ട്. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലെ കഫാല (sponsorship) സമ്പ്രദായം തൊഴിലാളികളെ തൊഴിലുടമകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ തളച്ചിടുന്നു. തൊഴിൽ ചൂഷണം, കുറഞ്ഞ വേതനം, മോശം ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ, പൗരത്വ അവകാശങ്ങളുടെ അഭാവം എന്നിവ പ്രവാസികളെ 'താൽക്കാലിക നിവാസികൾ' ആയി മാറ്റുന്നു.[9] ഗൾഫ് നാടുകളിൽ പതിറ്റാണ്ടുകൾ ചെലവഴിച്ചിട്ടും, മലയാളികൾക്ക് ആ സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാകാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഈ 'ശാശ്വത അന്യത്വം' സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധിയുടെ ഒരു മുഖ്യ കാരണമാണ്.

2000-കൾക്ക് ശേഷം, കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള കുടിയേറ്റം ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങൾക്ക് അപ്പുറത്തേക്ക് വ്യാപിച്ചു. യുകെ, കാനഡ, ഓസ്ട്രേലിയ, യൂറോപ്പ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് നഴ്സുമാർ, ഐടി പ്രൊഫഷണലുകൾ, ഗവേഷകർ എന്നിവർ വൻതോതിൽ കുടിയേറി. ഈ 'രണ്ടാം തരംഗ' കുടിയേറ്റത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്.[10]

സാംസ്കാരിക വിഘടനവും ഭാഷാ ശോഷണവും

പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും ദൃശ്യമായ പ്രത്യാഘാതം സാംസ്കാരിക വിഘടനമാണ്. മാതൃഭൂമിയിൽ നിന്ന് അകന്ന് ജീവിക്കുന്ന മലയാളികൾ, ആതിഥേയ രാജ്യത്തിന്റെ സംസ്കാരവുമായി ഇടപഴകേണ്ടി വരുമ്പോൾ, സ്വന്തം സാംസ്കാരിക അസ്തിത്വം ക്രമേണ ദുർബലമാകുന്നു.[11] ഓണം, വിഷു, ക്രിസ്തുമസ്, ഈദ് എന്നീ ആഘോഷങ്ങൾ വിദേശത്ത് ആഘോഷിക്കുമ്പോൾ, അവയ്ക്ക് നാട്ടിലുള്ളതിനേക്കാൾ ഒരു 'nostalgic' സ്വഭാവം കൈവരുന്നു യഥാർഥ ആചാര ബന്ധം ദുർബലമാവുകയും പ്രതീകാത്മക ആഘോഷങ്ങളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭാഷാ ശോഷണം പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ഗുരുതരമായ ഒരു പ്രശ്നമാണ്. പ്രവാസികളുടെ കുട്ടികൾ രണ്ടാം തലമുറ പ്രവാസികൾ പലപ്പോഴും മലയാളം സംസാരിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് അല്ലെങ്കിൽ അറബിക് ആണ് അവരുടെ പ്രാഥമിക ഭാഷ. മലയാളം വായിക്കാനും എഴുതാനും കഴിയാത്ത ഒരു തലമുറ വളരുന്നത് ഭാഷാപരമായ സാംസ്കാരിക ശോഷണത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണ്.[12]

അമ്നസ് ബേബി (2025) ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രവാസിയുടെ സാമൂഹിക മാനസിക ചിത്രത്തിൽ സാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വേർപിരിയൽ ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. 'നാട്' എന്ന ആശയം പ്രവാസിയുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ഭാവനാ ലോകമായി (imagined homeland) നിലനിൽക്കുന്നു; യഥാർഥ കേരളവും ഈ ഭാവനാ കേരളവും തമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ട്.[4] ഈ അന്തരം തിരികെ വരുമ്പോൾ 'റിവേഴ്സ് കൾച്ചർ ഷോക്ക്' അനുഭവിക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു.

ഭക്ഷണ സംസ്കാരത്തിന്റെ മാറ്റവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. കേരളീയ ഭക്ഷണ രീതികൾ പ്രവാസ ജീവിതത്തിൽ നിലനിർത്തുക ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിൽ മലയാളി റെസ്റ്റോറന്റുകളും പലചരക്ക് കടകളും ഉണ്ടെങ്കിലും, പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറിയവർക്ക് ഇത് കൂടുതൽ ദുഷ്കരമാണ്. ഭക്ഷണം കേവലം ആഹാരമല്ല, അത് ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രതീകമാണ്; അതിൽ നിന്നുള്ള അകലം സ്വത്വ ബോധത്തെ ബാധിക്കുന്നു.[13]

മതപരമായ ആചാരങ്ങളും പ്രവാസത്തിൽ രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങൾ, പള്ളികൾ, മസ്ജിദുകൾ എന്നിവയുടെ അഭാവം, പ്രാദേശിക ആരാധനാ ശൈലികളിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനം, മതപരമായ ആഘോഷങ്ങളുടെ ലഘൂകരണം എന്നിവ പ്രവാസികളുടെ ആത്മീയ ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്നു. ഓണം പോലുള്ള സെക്യുലർ ആഘോഷങ്ങൾ വിദേശത്ത് ഒരു 'pan-Malayali' ഐക്യ പ്രതീകമായി മാറുന്നത് രസകരമായ ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രതിഭാസമാണ്.[11]

മടക്ക കുടിയേറ്റവും പുനഃസമന്വയ വെല്ലുവിളികളും

മടക്ക കുടിയേറ്റം (reverse migration) കേരളത്തിന്റെ സമകാലിക സാമൂഹിക യാഥാർഥ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിൽ നയ മാറ്റങ്ങൾ സൗദിയിലെ നിതാഖാത്ത്, യുഎഇയിലെ എമിറേറ്റൈസേഷൻ ആയിരക്കണക്കിന് മലയാളികളെ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങാൻ നിർബന്ധിതരാക്കി.[8] COVID-19 മഹാമാരി ഈ പ്രവണത ത്വരിതപ്പെടുത്തി; 2020-ൽ മാത്രം ഏകദേശം 10 ലക്ഷം മലയാളികൾ കേരളത്തിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തി.[14]

മടങ്ങിവരുന്ന പ്രവാസികൾ ഒരു പ്രത്യേക തരം സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി അനുഭവിക്കുന്നു. വർഷങ്ങളോളം വിദേശത്ത് ജീവിച്ചതിന് ശേഷം നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ, അവർ പ്രതീക്ഷിച്ച കേരളമല്ല അവരെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. നാട് മാറിയിരിക്കുന്നു, സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങൾ ദുർബലമായിരിക്കുന്നു, തൊഴിൽ സാധ്യതകൾ പരിമിതമാണ്.[3]

മടക്ക കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സാമ്പത്തിക പുനഃസംഘടന ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളിയാണ്. ഗൾഫിൽ നിന്ന് മടങ്ങിവരുന്നവരിൽ പലരും അവരുടെ സമ്പാദ്യം ഭൂമി, വീട്, സ്വർണം എന്നിവയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, സ്ഥിരമായ വരുമാന മാർഗം ഇല്ലാത്തവർ ധാരാളമുണ്ട്. കേരള സർക്കാരിന്റെ NORKA (Non-Resident Keralites Affairs) വകുപ്പ് മടക്ക കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് പുനരധിവാസ പദ്ധതികൾ നടപ്പിലാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവയുടെ ഫലപ്രാപ്തി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.[6]

മടങ്ങിവരുന്ന പ്രവാസികളുടെ കുട്ടികൾ — 'third culture kids' — ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി അനുഭവിക്കുന്ന വിഭാഗമാണ്. ഗൾഫിലോ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലോ ജനിച്ച്, അവിടുത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിൽ വളർന്ന ഈ കുട്ടികൾ കേരളത്തിലെ സ്കൂളുകളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഭാഷാപരമായും സാംസ്കാരികമായും ഒറ്റപ്പെടലനുഭവിക്കുന്നു.[12]

പ്രവാസികളുടെ മാനസികാരോഗ്യം

പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്ത് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു മേഖലയാണ്. ഏകാന്തത, വിഷാദം, ഉത്കണ്ഠ, ഉറക്കമില്ലായ്മ, മദ്യാസക്തി എന്നിവ ഗൾഫ് പ്രവാസികൾക്കിടയിൽ സാധാരണമാണെന്ന് പഠനങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.[5] കുടുംബത്തിൽ നിന്നുള്ള വേർപിരിയൽ, സാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളുടെ അഭാവം, തൊഴിൽ സമ്മർദം, അനിശ്ചിതമായ ഭാവി എന്നിവ മാനസിക സമ്മർദം വർധിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാന ഘടകങ്ങളാണ്.

അമ്നസ് ബേബി (2025) കേരളത്തിലെ പ്രവാസിയുടെ സാമൂഹിക മാനസിക ചിത്രം വിശദമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പ്രവാസ ജീവിതം വ്യക്തികളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന 'ഇരട്ട അസ്തിത്വം' ഒരേ സമയം രണ്ട് രാജ്യങ്ങളിൽ ജീവിക്കുന്ന അനുഭവം മാനസിക പിരിമുറുക്കത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന കാരണമാണെന്ന് അവരുടെ പഠനം സൂചിപ്പിക്കുന്നു.[4] ശാരീരിക അസുഖങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് മാനസിക പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രവാസി സമൂഹത്തിൽ 'കളങ്കം' (stigma) ആയി കാണുന്ന പ്രവണത മാനസികാരോഗ്യ പരിചരണം തേടുന്നതിൽ നിന്ന് പ്രവാസികളെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നു.

ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലെ തൊഴിൽ സാഹചര്യങ്ങൾ മാനസികാരോഗ്യത്തെ നേരിട്ട് ബാധിക്കുന്നു. ലേബർ ക്യാമ്പുകളിലെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങൾ, വേതന കുടിശ്ശിക, പാസ്പോർട്ട് പിടിച്ചുവയ്ക്കൽ, തൊഴിലുടമകളുടെ ചൂഷണം എന്നിവ തൊഴിലാളികളുടെ മാനസിക നിലയെ ദുർബലമാക്കുന്നു.[9] ഇത്തരം സാഹചര്യങ്ങളിൽ ആത്മഹത്യാ പ്രവണതയും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്.

കേരള സർക്കാരിന്റെ DISHA 1056 ഹെൽപ്ലൈനും, ODEPC (Overseas Development and Employment Promotion Consultants) യുടെ സേവനങ്ങളും പ്രവാസികളുടെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ സേവനങ്ങളുടെ ലഭ്യതയും ഫലപ്രാപ്തിയും പരിമിതമാണ്. പ്രവാസികൾക്കായുള്ള ടെലി-കൗൺസലിങ്ങ് സേവനങ്ങൾ, ഓൺലൈൻ സപ്പോർട്ട് ഗ്രൂപ്പുകൾ, കമ്മ്യൂണിറ്റി മെന്റൽ ഹെൽത്ത് പ്രോഗ്രാമുകൾ എന്നിവ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്.[5]

പ്രവാസി സ്ത്രീകളുടെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിൽ ഗാർഹിക തൊഴിലാളികളായി ജോലി ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകൾ ചൂഷണത്തിനും ലൈംഗിക അതിക്രമത്തിനും ഇരയാകുന്ന സംഭവങ്ങൾ ധാരാളം. അതേസമയം, ഭർത്താക്കന്മാർ വിദേശത്ത് ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് കുടുംബം നോക്കേണ്ടി വരുന്ന 'ഗൾഫ് ഭാര്യ'മാരുടെ ഏകാന്തതയും വിഷാദവും ഒരു പ്രധാന സാമൂഹിക പ്രശ്നമാണ്.[7]

സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളും പ്രവാസി സാംസ്കാരിക ബന്ധവും

ഡിജിറ്റൽ യുഗം പ്രവാസികളുടെ സാംസ്കാരിക ബന്ധത്തെ അടിമുടി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. WhatsApp, Facebook, Instagram, YouTube എന്നീ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ പ്രവാസികൾക്ക് നാടുമായി നിരന്തര ബന്ധം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു.[10] വീഡിയോ കോളുകൾ കുടുംബ ബന്ധങ്ങളെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു; മലയാളം ഓൺലൈൻ മാധ്യമങ്ങൾ, OTT പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ, പോഡ്കാസ്റ്റുകൾ എന്നിവ സാംസ്കാരിക ബന്ധം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു.

എന്നാൽ സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ഇരുതല മൂർച്ചയുള്ള വാൾ ആണ്. ഒരു വശത്ത്, അവ സാംസ്കാരിക ബന്ധം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുമ്പോൾ, മറുവശത്ത്, നാട്ടിലെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'idealized' ചിത്രങ്ങൾ പ്രവാസികളിൽ nostalgia-യും വിഷാദവും വർധിപ്പിക്കാം. കേരളത്തിലെ സുഹൃത്തുക്കളുടെയും ബന്ധുക്കളുടെയും സന്തോഷകരമായ ജീവിത നിമിഷങ്ങൾ സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളിൽ കാണുമ്പോൾ, പ്രവാസികൾ 'FOMO' (Fear of Missing Out) അനുഭവിക്കുന്നു.[13]

മലയാളം ഭാഷയിലെ ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ വളർച്ച പ്രവാസികളുടെ ഭാഷാ ബന്ധത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മലയാളം ബ്ലോഗുകൾ, YouTube ചാനലുകൾ, ഓൺലൈൻ മാഗസിനുകൾ, ഇ-ബുക്കുകൾ എന്നിവ പ്രവാസികൾക്ക് മാതൃഭാഷയുമായുള്ള ബന്ധം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഈ ഡിജിറ്റൽ ബന്ധം യഥാർഥ സാംസ്കാരിക അനുഭവത്തിന് പകരം വയ്ക്കാനാവുമോ എന്ന ചോദ്യം നിലനിൽക്കുന്നു.[11]

പ്രവാസി സംഘടനകളുടെ ഓൺലൈൻ സാന്നിധ്യവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ദുബായ്, അബുദാബി, റിയാദ്, ലണ്ടൻ, ന്യൂയോർക്ക് എന്നിവിടങ്ങളിലെ മലയാളി അസോസിയേഷനുകൾ സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെ സജീവമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഓണം, വിഷു, ക്രിസ്തുമസ് എന്നിവ ഓൺലൈനായും ഓഫ്ലൈനായും ആഘോഷിക്കുന്ന ഈ സംഘടനകൾ പ്രവാസികൾക്ക് ഒരു 'സാംസ്കാരിക സുരക്ഷാ വല' പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.[10]

സ്വത്വ ചർച്ചയും സങ്കര സ്വത്വവും

പ്രവാസ ജീവിതം ഒരു പുതിയ തരം സ്വത്വം — 'സങ്കര സ്വത്വം' (hybrid identity) സൃഷ്ടിക്കുന്നതായി സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രജ്ഞർ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഹോമി ഭാഭ (Homi Bhabha)

യുടെ 'third space' എന്ന ആശയം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്.[2] പ്രവാസികൾ മാതൃ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ആതിഥേയ സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഇടയിൽ ഒരു 'മൂന്നാം ഇടം' സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

ഗൾഫ് മലയാളിയുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വം ഒരു 'negotiated identity' ആണ്. അറബ് സംസ്കാരത്തിന്റെ ചില ഘടകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുമ്പോൾ തന്നെ, മലയാളി സ്വത്വം നിലനിർത്താനും ശ്രമിക്കുന്നു. ഗൾഫിലെ മലയാളി കല്യാണങ്ങൾ, സദ്യ, കലാപരിപാടികൾ എന്നിവ ഈ സ്വത്വ ചർച്ചയുടെ ഭാഗമാണ്.[6]

പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിലെ മലയാളികൾ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്വത്വ ചർച്ചയാണ് നടത്തുന്നത്. 'ദക്ഷിണേഷ്യൻ' എന്ന വിശാല സ്വത്വം, 'ഇന്ത്യൻ' എന്ന ദേശീയ സ്വത്വം, 'മലയാളി' എന്ന ഉപ-ദേശീയ സ്വത്വം എന്നിവയ്ക്കിടയിൽ അവർ മാറിമാറി ചലിക്കുന്നു. ഈ 'situational identity shifting' പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷതയാണ്.[2]

മലയാളം സിനിമ, സാഹിത്യം, സംഗീതം എന്നിവ പ്രവാസികളുടെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ നിർമാണത്തിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. ബേസിൽ ജോസഫിന്റെ 'മിന്നൽ മുരളി', ജോ ബേബിയുടെ 'ദ ഗ്രേറ്റ് ഇന്ത്യൻ കിച്ചൺ' തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ വിദേശ മലയാളികൾക്കിടയിൽ സജീവ ചർച്ചയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കി. OTT പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ ഈ സാംസ്കാരിക ബന്ധത്തെ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തി.[13]

ഉപസംഹാരം

മലയാളി പ്രവാസത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി ഒരു ബഹുമുഖ പ്രതിഭാസമാണ്. ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ അരനൂറ്റാണ്ട് ചരിത്രം, മടക്ക കുടിയേറ്റത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികൾ, മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ, ഭാഷാ ശോഷണം, സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയുള്ള സാംസ്കാരിക ബന്ധം എന്നിവ ഈ പ്രതിഭാസത്തിന്റെ വിവിധ തലങ്ങളാണ്.[14]

പ്രവാസികൾ ഒരു 'സങ്കര സ്വത്വം' സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൂടെ ഈ പ്രതിസന്ധിയെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പ്രക്രിയ സങ്കീർണവും വ്യക്തിപരവുമാണ്. സമൂഹ മാധ്യമങ്ങൾ, പ്രവാസി സംഘടനകൾ, മലയാളം ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്കം എന്നിവ സാംസ്കാരിക ബന്ധം നിലനിർത്താൻ സഹായിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, യഥാർഥ സാംസ്കാരിക അനുഭവത്തിന് പകരം വയ്ക്കാനാവില്ല.

ഈ പഠനം ചില പ്രധാന നിർദേശങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു: ഒന്ന്, പ്രവാസികൾക്കായുള്ള മാനസികാരോഗ്യ സേവനങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തണം; രണ്ട്, രണ്ടാം തലമുറ പ്രവാസികൾക്ക് മലയാളം ഭാഷാ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭ്യമാക്കണം; മൂന്ന്, മടക്ക കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പുനരധിവാസ പദ്ധതികൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കണം; നാല്, പ്രവാസി കമ്മ്യൂണിറ്റി സംഘടനകളെ ശക്തിപ്പെടുത്തണം.[4]

അമ്നസ് ബേബി (2025) നിർദേശിക്കുന്നതുപോലെ, പ്രവാസിയുടെ നിലവാരത്തെ ഒരു സമഗ്ര സാമൂഹിക മാനസിക ചിത്രമായി കാണേണ്ടതുണ്ട് സാമ്പത്തിക മാനം മാത്രമല്ല, സാംസ്കാരിക, മാനസിക, സാമൂഹിക മാനങ്ങളും കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമീപനം ആവശ്യമാണ്.[4] ഭാവിയിലെ ഗവേഷണങ്ങൾ പ്രവാസത്തിന്റെ ഈ ബഹുമുഖ സ്വഭാവത്തെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Rajan, S. Irudaya, and K. C. Zachariah. “Kerala's Gulf Connection, 1998–2018: Economic and Social Impact of Migration.” In *Kerala Migration Survey 2018*, edited by S. Irudaya Rajan, 1–28. Thiruvananthapuram: Centre for Development Studies, 2020.

2. Bhabha, Homi K. *The Location of Culture*. London: Routledge, 1994.

3. Zachariah, K. C., and S. Irudaya Rajan. “Migration Monitoring Study, 2008: Emigration and Remittances in the Context of Surge in Oil Prices.” Working Paper 424. Thiruvananthapuram: Centre for Development Studies, 2009.

4. Baby, Amnus. “കേരളത്തിലെ പ്രവാസിയുടെ നിലവാരം: ഒരു സാമൂഹിക മാനസികചിത്രം.” *MALAYALAGURU* 1, no. 2 (July 25, 2025): 89–94. https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0011.

5. Satalkar, Priya, and Neha Faruqui. “Mental Health of Migrant Workers: A Review.” *Indian Journal of Occupational and Environmental Medicine* 22, no. 2 (2018): 63–69.

6. Mathew, E. T. *Employment and Unemployment in Kerala: Some Neglected Aspects*. New Delhi: Sage Publications, 1997.
7. Zachariah, K. C., E. T. Mathew, and S. Irudaya Rajan. “Social, Economic and Demographic Consequences of Migration on Kerala.” *International Migration* 39, no. 2 (2001): 43–71.
8. Rajan, S. Irudaya, ed. *India Migration Report 2017: Forced Migration*. New Delhi: Routledge India, 2017.
9. Gardner, Andrew. *City of Strangers: Gulf Migration and the Indian Community in Bahrain*. Ithaca: ILR Press, 2010.
10. Gajjala, Radhika. *Digital Diasporas: Labor and Affect in Gendered Indian Digital Publics*. London: Rowman and Littlefield, 2019.
11. Osella, Filippo, and Caroline Osella. “Migration, Money, and Masculinity in Kerala.” *Journal of the Royal Anthropological Institute* 6, no. 1 (2000): 117–133.
12. Warrier, Shobha. “Code-Mixing in Malayalam-English Bilingual Speech.” *International Journal of Dravidian Linguistics* 38, no. 1 (2009): 23–42.
13. Kampmark, Binoy. “Digital Media and Diasporic Communities.” *Global Media and Communication* 16, no. 1 (2020): 67–82.
14. Zachariah, K. C., and S. Irudaya Rajan. “COVID-19 and Return Migration: Impact on Kerala's Economy and Society.” In *Kerala Migration Survey 2020*, edited by S. Irudaya Rajan, 1–22. Thiruvananthapuram: Centre for Development Studies, 2021.

മലയാളഗുരു
(മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-0960 ISSN Print: 3139-2172

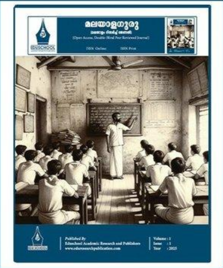

ആധുനിക കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യവും സാഹിത്യ പ്രതിനിധാനവും

Gayathri J

Research Scholar, Department of Kerala Studies, University of Kerala, Kariavattom Campus, Thiruvananthapuram, Kerala, India.

Article information

Received: 11th January 2026
Received in revised form: 10th February 2026
Accepted: 20th March 2026
Available online: 25th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0024

Abstract

Mental health issues are becoming a serious challenge in modern Kerala society. Kerala stands out in this area with a higher suicide rate and prevalence of depression than the national average. Malayalam literature through novels, short stories, and poems has depicted mental health issues in a variety of ways. These representations range from the works of Vaikom Muhammed Basheer to the contemporary writings of K.R. Meera. This paper examines mental health statistics in Kerala, the portrayal of mental illness in literature, social stigma, and the awareness-raising role of literature. This study aims to provide a comprehensive analysis of the therapeutic and social potential of literature in mental health discourses.

സാരാംശം

ആധുനിക കേരള സമൂഹത്തിൽ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ ഗുരുതരമായ ഒരു വെല്ലുവിളിയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദേശീയ ശരാശരിയെക്കാൾ ഉയർന്ന ആത്മഹത്യാ നിരക്കും വിഷാദരോഗ വ്യാപനവും കേരളത്തെ ഈ മേഖലയിൽ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നു. മലയാള സാഹിത്യം നോവലുകൾ, ചെറുകഥകൾ, കവിതകൾ എന്നിവയിലൂടെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളെ വൈവിധ്യമാർന്ന രീതികളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ കൃതികൾ മുതൽ കെ.ആർ. മീരയുടെ സമകാലിക രചനകൾ വരെ ഈ പ്രതിനിധാനങ്ങൾ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു. ഈ പ്രബന്ധം കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ, സാഹിത്യത്തിലെ മാനസികരോഗ ചിത്രീകരണം, സാമൂഹിക കളങ്കം, സാഹിത്യത്തിന്റെ ബോധവൽക്കരണ പങ്ക് എന്നിവ പരിശോധിക്കുന്നു. മാനസികാരോഗ്യ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ചികിത്സാപരവും സാമൂഹികവുമായ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സമഗ്ര വിശകലനമാണ് ഈ പഠനം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- മാനസികാരോഗ്യം, മലയാള സാഹിത്യം, കേരളം, വിഷാദരോഗം, സാമൂഹിക കളങ്കം, സാഹിത്യ പ്രതിനിധാനം, ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി.

ആമുഖം

കേരളം ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന സാക്ഷരതാ നിരക്കും മികച്ച ആരോഗ്യ സൂചികകളും അവകാശപ്പെടുന്ന സംസ്ഥാനമാണ്. എന്നാൽ ഈ ഭൗതിക വികസനത്തിന്റെ മറുവശം അതീവ ആശങ്കാജനകമാണ് ദേശീയ ശരാശരിയെക്കാൾ ഗണ്യമായി ഉയർന്ന ആത്മഹത്യാ നിരക്കും മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ വ്യാപനവും കേരളത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു.[1] നാഷണൽ ക്രൈം റെക്കോർഡ്സ് ബ്യൂറോയുടെ (NCRB) കണക്കുകൾ പ്രകാരം 2022-ൽ കേരളത്തിലെ ആത്മഹത്യാ നിരക്ക് ഒരു ലക്ഷം ജനസംഖ്യയിൽ 28.5 ആയിരുന്നു ഇത് ദേശീയ ശരാശരിയായ 12.4-ന്റെ ഇരട്ടിയോളം വരും.[2] ലോകാരോഗ്യ സംഘടനയുടെ (WHO) നിർവചനമനുസരിച്ച് മാനസികാരോഗ്യം എന്നത് കേവലം മാനസികരോഗത്തിന്റെ അഭാവമല്ല, മറിച്ച് ഒരു വ്യക്തി സ്വന്തം കഴിവുകൾ തിരിച്ചറിയുകയും ജീവിതത്തിലെ സാധാരണ സമ്മർദ്ദങ്ങളെ നേരിടുകയും ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പൂർണ ക്ഷേമാവസ്ഥയാണ്.[3]

മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ സമീപനം ഒരു സുപ്രധാന ഘടകമാണ്. ഗായത്രി ജെ. തന്റെ പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ സമഗ്ര വിശകലനത്തിന് സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക, സാമ്പത്തിക മാനങ്ങൾ ഒരുപോലെ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.[4] കേരളത്തിന്റെ തനത് സാമൂഹിക ഘടന ഉയർന്ന സാക്ഷരത, പ്രവാസ ജീവിതശൈലി, ആധുനികവൽക്കരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ, കുടുംബ ഘടനയിലെ മാറ്റങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം മാനസികാരോഗ്യത്തെ സങ്കീർണമായ വഴികളിലൂടെ സ്വാധീനിക്കുന്നു.

സാഹിത്യം സമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാണെന്ന് പൊതുവെ പറയാറുണ്ട്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രതിനിധാനം ഒരു നീണ്ട ചരിത്രമുണ്ട്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതൽ മലയാള എഴുത്തുകാർ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളെ വൈവിധ്യമാർന്ന രീതികളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെ ആത്മകഥാപരമായ കൃതികളിൽ മാനസിക അസ്വസ്ഥതയുടെ നേർക്കാഴ്ചകൾ കാണാൻ കഴിയും.[5] എം.ടി. വാസുദേവൻ നായരുടെ നാലുകെട്ട്, രണ്ടാമൂഴം തുടങ്ങിയ കൃതികൾ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളുടെ ആഴമേറിയ ചിത്രീകരണങ്ങളാണ്.[6] ഈ പഠനം മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രതിനിധാനങ്ങളെ വ്യവസ്ഥാപിതമായി പരിശോധിക്കുകയും അവയുടെ സാമൂഹിക പ്രസക്തി വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യം: സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും

കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി മനസ്സിലാക്കാൻ ലഭ്യമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ സഹായിക്കും. ദേശീയ മാനസികാരോഗ്യ സർവ്വേ (National Mental Health Survey, 2015–16) പ്രകാരം കേരളത്തിൽ ജനസംഖ്യയുടെ 11.36 ശതമാമാണ് ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നത് ഇത് ദേശീയ ശരാശരിയായ 10.6 ശതമാനത്തേക്കാൾ കൂടുതലാണ്.[7] വിഷാദരോഗം (depression) കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും വ്യാപകമായ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നമാണ്. NIMHANS-ന്റെ പഠനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ഏകദേശം 5.2 ശതമാനം ജനങ്ങൾ വിഷാദരോഗം അനുഭവിക്കുന്നതായി കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ ആത്മഹത്യാ നിരക്ക് വളരെക്കാലമായി ഇന്ത്യൻ ശരാശരിയെക്കാൾ ഗണ്യമായി ഉയർന്നതാണ്. NCRB-യുടെ 'Accidental Deaths and Suicides in India' റിപ്പോർട്ട് (2022) പ്രകാരം കേരളം ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ആത്മഹത്യാ നിരക്കുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്.[2] മദ്യപാനം, കടബാധ്യത, കുടുംബ പ്രശ്നങ്ങൾ, പ്രണയ പരാജയം, പരീക്ഷാ സമ്മർദ്ദം എന്നിവ പ്രധാന കാരണങ്ങളായി NCRB റിപ്പോർട്ട് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ഗായത്രി ജെ. നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ സമീപനം പ്രത്യേകിച്ച് അജ്ഞത, മുൻവിധി, കളങ്കം എന്നിവ ചികിത്സ തേടുന്നതിനു തടസ്സമാകുന്നു.[4]

കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ ചികിത്സാ സൗകര്യങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തത മറ്റൊരു ഗുരുതര പ്രശ്നമാണ്. സംസ്ഥാനത്ത് മൊത്തം 18 സർക്കാർ മാനസികാരോഗ്യ കേന്ദ്രങ്ങളും 3 മാനസികാരോഗ്യ ആശുപത്രികളും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. WHO-യുടെ ശുപാർശ പ്രകാരം ഓരോ ലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കും കുറഞ്ഞത് ഒരു മനോരോഗ വിദഗ്ദ്ധൻ എങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം, എന്നാൽ കേരളത്തിൽ ഈ അനുപാതം വളരെ കുറവാണ്.[8] ഡിസ്ട്രിക്ട് മെന്റൽ ഹെൽത്ത് പ്രോഗ്രാം (DMHP) കേരളത്തിലെ എല്ലാ ജില്ലകളിലും നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ പരിപാടിയുടെ

ഫലപ്രാപ്തി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മാനസികാരോഗ്യ സേവനങ്ങൾ പ്രാഥമിക ആരോഗ്യ കേന്ദ്രങ്ങളുമായി സമന്വയിപ്പിക്കുന്നതിലെ പരാജയം ഒരു പ്രധാന വെല്ലുവിളിയാണ്.

പ്രവാസ ജീവിതം കേരളീയ മാനസികാരോഗ്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു സുപ്രധാന മാനമാണ്. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള വ്യാപകമായ കുടിയേറ്റം കുടുംബ ഘടനയിൽ ഗുരുതരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പ്രവാസികളുടെ ഭാര്യമാർ അനുഭവിക്കുന്ന ഏകാന്തത, വിഷാദം, ഉത്കണ്ഠ എന്നിവ ഗവേഷണങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[9] മടങ്ങിവരുന്ന പ്രവാസികളുടെ പുനരധിവാസ പ്രശ്നങ്ങളും മാനസികാരോഗ്യ വെല്ലുവിളികളും കേരളം ഇന്ന് നേരിടുന്ന പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. കോവിഡ്-19 മഹാമാരിക്കാലത്ത് ഇത് കൂടുതൽ രൂക്ഷമായി.

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ ചിത്രീകരണം: നോവലുകളും ചെറുകഥകളും

മലയാള സാഹിത്യം അതിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ സങ്കീർണതകളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പിതാവായ ചെറുശ്ശേരിയുടെ കാലം മുതൽ ഇന്നത്തെ സമകാലിക എഴുത്തുകാർ വരെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങൾ സാഹിത്യ വിഷയമായി നിലനിൽക്കുന്നു. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രതിനിധാനത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഉദാഹരണമാണ്.[5]

ബഷീറിന്റെ 'മതിലുകൾ' (1965) മാനസികാശുപത്രിയിലെ അനുഭവങ്ങളുടെ നേർക്കാഴ്ചയാണ്. സ്വന്തം മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ആത്മകഥാപരമായ ആവിഷ്കാരമെന്ന നിലയിൽ ഈ കൃതി അതുല്യമാണ്. ബഷീർ തന്റെ മനോരോഗാശുപത്രി വാസത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളെ ഹാസ്യത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും ചേരുവയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. 'മതിലുകൾ' എന്ന ശീർഷകം തന്നെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ അതിർവരമ്പുകളുടെ പ്രതീകം മാനസികരോഗികൾ അനുഭവിക്കുന്ന ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും സാമൂഹിക ബഹിഷ്കരണത്തിന്റെയും രൂപകമാണ്.[10] 'ന്റുപ്പുപ്പാക്കൊരാനേണ്ടാർന്ന്' (1951) എന്ന നോവലിലും ബഷീർ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ സംഘർഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞുപാത്തുമ്മയുടെ ആന്തരിക ലോകം, നിസ്സഹായത, ആഗ്രഹങ്ങളും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം ഇവയെല്ലാം മാനസിക സമ്മർദ്ദത്തിന്റെ ഭാവാത്മക ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്.

എം.ടി. വാസുദേവൻ നായരുടെ 'നാലുകെട്ട്' (1958) മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ മാനസിക ചിത്രീകരണങ്ങളിലൊന്നാണ്.[6] അപ്പുണ്ണിയുടെ ബാല്യകാല ആഘാതങ്ങൾ, തകർന്ന കുടുംബ ബന്ധങ്ങൾ, അവഗണന, സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി ഇവയെല്ലാം ആധുനിക മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ ട്രോമ, ഡിപ്രഷൻ, ഐഡന്റിറ്റി ക്രൈസിസ് എന്നിവയുടെ സാഹിത്യ പ്രതിനിധാനങ്ങളാണ്. 'രണ്ടാമൂഴം' (1984) ഭീമന്റെ കഥയിലൂടെ പുരുഷ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളെ ഏകാന്തത, തിരസ്കാരം, അംഗീകാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണം ആഴത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഒ.വി. വിജയന്റെ 'ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം' (1969) രവിയുടെ അസ്തിത്വ പ്രതിസന്ധിയുടെയും മാനസിക ഉന്മൂലനത്തിന്റെയും ആഖ്യാനമാണ്.[11] രവി നഗര ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് ഖസാക്കിലേക്ക് പലായനം ചെയ്യുന്നത് ഒരുതരം മാനസിക രക്ഷപ്പെടലിന്റെ ശ്രമമാണ്. അബോധ മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, സ്വപ്ന ദർശനങ്ങൾ, ലൈംഗിക സംഘർഷങ്ങൾ, മരണ ചിന്തകൾ ഈ നോവൽ മാനസികാരോഗ്യത്തിന്റെ ബഹുമുഖ ആവിഷ്കാരമാണ്. ആധുനികതാ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഈ നോവൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ മാനസിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ആഴമേറിയ അന്വേഷണത്തിന് വഴിതുറന്നു.

സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ കെ.ആർ. മീര മാനസികാരോഗ്യ പ്രതിനിധാനത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. 'ആരാച്ചാർ' (2012) എന്ന നോവലിലെ ചേതനയുടെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങൾ ട്രോമ, ജെൻഡർ അടിച്ചമർത്തൽ, സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി ഇവ ഫെമിനിസ്റ്റ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വിശകലനയോഗ്യമാണ്.[12] മീരയുടെ 'ഘാതകൻ' (2017) എന്ന ചെറുകഥാ സമാഹാരത്തിലെ കഥകളും മാനസിക അസ്വസ്ഥതയുടെ വിവിധ മാനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ 'മനുഷ്യന് ഒരു ആമുഖം' (2013) മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ശക്തമായ ചിത്രീകരണമുള്ള ഒരു നോവലാണ്. നായക കഥാപാത്രത്തിന്റെ മാനസിക തകർച്ചയും സമൂഹത്തോടുള്ള ഒറ്റപ്പെടലും ഈ നോവൽ സൂക്ഷ്മമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ആധുനിക നഗര ജീവിതത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ, ഏകാന്തത, അന്യവൽക്കരണം എന്നിവ ഈ

കൃതിയുടെ കേന്ദ്ര വിഷയങ്ങളാണ്. ബെന്യാമിന്റെ 'ആടുജീവിതം' (2008) പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ മാനസിക ആഘാതങ്ങളുടെ നേർക്കാഴ്ചയാണ് നജീബിന്റെ ഏകാന്തത, ഭയം, നിരാശ, PTSD-യുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്നിവ ഈ നോവൽ ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു.[13]

മലയാള കവിതയിലെ മാനസികാരോഗ്യ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ

മലയാള കവിതയിൽ മാനസികാരോഗ്യ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ ഒരു സമ്പന്ന പാരമ്പര്യമുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള മലയാള കവിതയിലെ ഏറ്റവും വൈകാരികമായ ശബ്ദമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'രമണൻ' (1936) പ്രണയ നിരാശയുടെയും ആത്മഹത്യാ പ്രവണതകളുടെയും ശക്തമായ ആവിഷ്കാരമാണ്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലെ വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങൾ വിഷാദം, മദ്യപാനം, ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾ കവിതകളിൽ പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.[10]

ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായരുടെ 'പൂതപ്പാട്ട്' ഒരു അമ്മയുടെ മാനസിക തകർച്ചയുടെ കവിതാത്മക ആവിഷ്കാരമാണ്. കുഞ്ഞിനെ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദുഃഖം ഭ്രാന്തിലേക്ക് വഴിമാറുന്ന ഈ കവിത മാതൃ മാനസികാരോഗ്യത്തിന്റെ (maternal mental health) ഒരു ആദ്യകാല സാഹിത്യ ചിത്രീകരണമാണ്. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കവിതകളിൽ ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ അസ്തിത്വ ഉത്കണ്ഠ (existential anxiety), ഏകാന്തത, അന്യവൽക്കരണം (alienation) എന്നിവയുടെ ശക്തമായ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ കാണാം. 'കുരുക്ഷേത്രം' എന്ന കവിത ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.[11]

സച്ചിദാനന്ദൻ, കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ ആധുനിക മലയാള കവിതയിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖനായ കവിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെ ഇരുണ്ട കോണുകൾ അടിച്ചമർത്തൽ, സാമൂഹിക അനീതി മൂലമുള്ള മാനസിക ആഘാതം, പ്രവാസത്തിന്റെ വേദന ഇവ ആവർത്തിച്ച് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സമകാലിക കവികളായ രഫീഖ് അഹമ്മദ്, പി. രാമൻ, അൻവർ അലി, സവിത ശ്രീധരൻ എന്നിവരുടെ കവിതകളിലും മാനസികാരോഗ്യ വിഷയങ്ങൾ വിഷാദം, ഉത്കണ്ഠ, സ്വത്വ പ്രതിസന്ധി, ലിംഗ വിവേചനത്തിന്റെ മാനസിക ആഘാതം ഇവ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

മാനസികാരോഗ്യവും സാമൂഹിക കളങ്കവും: സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതികരണം

കേരള സമൂഹത്തിൽ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെട്ട കളങ്കം (stigma) ഇപ്പോഴും ശക്തമാണ്. 'ഭ്രാന്ത്' എന്ന വാക്ക് തന്നെ ഒരു അധിക്ഷേപമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സാമൂഹിക അന്തരീക്ഷം ഇപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നു. ഗായത്രി ജെ. വിശദീകരിക്കുന്നതുപോലെ, മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ മുൻവിധിയും അജ്ഞതയും ചികിത്സ തേടുന്നതിന് ഗുരുതര തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്നു ഇത് രോഗികളെയും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളെയും ഒരുപോലെ ബാധിക്കുന്നു.[4]

മലയാള സാഹിത്യം ഈ കളങ്കത്തെ ഒരേസമയം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും വെല്ലുവിളിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബഷീറിന്റെ 'മതിലുകൾ' മാനസികാശുപത്രിയിലെ രോഗികളെ മനുഷ്യരായി അവരുടെ പ്രണയവും ആഗ്രഹങ്ങളും നിരാശകളും ഉള്ള സമ്പൂർണ മനുഷ്യരായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലൂടെ കളങ്കത്തെ ശക്തമായി ചെറുക്കുന്നുണ്ട്. സമൂഹം 'ഭ്രാന്തൻ' എന്ന് മുദ്ര കുത്തുന്ന വ്യക്തികളുടെ ആന്തരിക ലോകത്തിലേക്ക് വായനക്കാരനെ കൊണ്ടുപോകുന്ന ഈ സാഹിത്യ തന്ത്രം സഹാനുഭൂതി സൃഷ്ടിക്കാൻ ഫലപ്രദമാണ്.[10]

ജോൺ അബ്രഹാം മലയാള സിനിമയിലെ പ്രതിഭാധനനായ സംവിധായകൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തന്നെ മാനസികാരോഗ്യ കളങ്കത്തിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. സമൂഹം 'ഭ്രാന്ത്' എന്ന് ലേബൽ ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഗുരുതരമായ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു. സിനിമ, സാഹിത്യം, കല എന്നീ മേഖലകളിലെ പ്രതിഭാധനരായ വ്യക്തികളുടെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളെ സമൂഹം 'ഭ്രാന്ത്' അല്ലെങ്കിൽ 'വിചിത്ര സ്വഭാവം' ആയി തള്ളിക്കളയുന്ന പ്രവണത കേരളത്തിൽ വ്യാപകമാണ്. എൻ.എസ്. മാധവൻ, സാറാ ജോസഫ് തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാർ അവരുടെ കൃതികളിലൂടെ ഈ സാമൂഹിക കളങ്കത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.[14]

കേരളത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇരട്ട കളങ്കം (double stigma) നേരിടുന്നു ജെൻഡർ വിവേചനവും മാനസികാരോഗ്യ കളങ്കവും. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഈ ഇരട്ട കളങ്കത്തിന്റെ ചിത്രീകരണങ്ങൾ കാണാം. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ (കമലാ സുരയ്യ) 'എന്റെ കഥ' (1973) സ്ത്രീയുടെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളുടെ വിഷാദം, ഏകാന്തത, ആത്മഹത്യാ ചിന്തകൾ ധീരമായ ആവിഷ്കാരമാണ്. സ്ത്രീകളുടെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളെ 'ഹിസ്റ്റീരിയ' എന്നോ 'അമിത വൈകാരികത' എന്നോ തള്ളിക്കളയുന്ന പുരുഷാധിപത്യ സമീപനത്തെ ഈ കൃതികൾ ശക്തമായി ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു.

സാഹിത്യവും മാനസികാരോഗ്യ ബോധവൽക്കരണവും: ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിയുടെ സാധ്യതകൾ

സാഹിത്യം മാനസികാരോഗ്യ ബോധവൽക്കരണത്തിന്റെ ശക്തമായ ഉപകരണമാണ്. ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി (bibliotherapy) വായനയിലൂടെയുള്ള ചികിത്സ ഒരു അംഗീകൃത ചികിത്സാ രീതിയായി ലോകമെമ്പാടും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.[3] മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ബിബ്ലിയോതെറാപ്യൂട്ടിക് സാധ്യതകൾ ഇതുവരെ വ്യവസ്ഥാപിതമായി പരിശോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ബഷീറിന്റെ കൃതികളിലെ ഹാസ്യവും കാരുണ്യവും, എം.ടി.യുടെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ആന്തരിക പോരാട്ടങ്ങളും വായനക്കാരിൽ സഹാനുഭൂതിയും ആത്മവിശ്വാസവും സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിവുള്ളവയാണ്.

സാഹിത്യം മാനസികാരോഗ്യ ബോധവൽക്കരണത്തിൽ പ്രധാനമായും മൂന്ന് വഴികളിലൂടെ സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. ഒന്നാമതായി, മാനസിക അസ്വസ്ഥതകളുടെ അനുഭവങ്ങളെ ഭാഷയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലൂടെ അവ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാക്കുന്നു. രണ്ടാമതായി, മാനസികരോഗികളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ വായനക്കാരുമായി പങ്കുവെക്കുന്നതിലൂടെ സഹാനുഭൂതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി, സാമൂഹിക കളങ്കത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ചികിത്സ തേടുന്നതിനുള്ള തടസ്സങ്ങൾ കുറയ്ക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഉയർന്ന സാക്ഷരതാ നിരക്കും വായനാ സംസ്കാരവും ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിക്ക് അനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പൊതു ലൈബ്രറി ശൃംഖല, സാഹിത്യോത്സവങ്ങൾ, പുസ്തക ചർച്ചാ വേദികൾ എന്നിവ മാനസികാരോഗ്യ ബോധവൽക്കരണത്തിനുള്ള പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളാക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും. ഡിസ്ട്രിക്ട് മെന്റൽ ഹെൽത്ത് പ്രോഗ്രാമിന്റെ ഭാഗമായി ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്.[8] മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ കൃതികളുടെ ഒരു ക്യൂറേറ്റഡ് ലിസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കുന്നതും ഇവ ചികിത്സാ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതും ഭാവിയിലെ ഗവേഷണ ദിശകളാണ്.

ഉപസംഹാരം

ആധുനിക കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളും മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ അവയുടെ പ്രതിനിധാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സങ്കീർണവും ബഹുമുഖവുമാണ്. കേരളം ഉയർന്ന ആത്മഹത്യാ നിരക്കും വിഷാദരോഗ വ്യാപനവും നേരിടുന്ന ഒരു സംസ്ഥാനമാണ് ഈ യാഥാർത്ഥ്യം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ വൈവിധ്യമാർന്ന രീതികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ മുതൽ കെ.ആർ. മീര വരെയുള്ള എഴുത്തുകാർ മാനസിക സംഘർഷങ്ങളെ വിഷാദം, ഉത്കണ്ഠ, ട്രോമ, ഏകാന്തത, അസ്തിത്വ പ്രതിസന്ധി വൈവിധ്യമാർന്ന രീതികളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സാഹിത്യ കൃതികൾ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും സാമൂഹിക കളങ്കം കുറയ്ക്കാനും സഹാനുഭൂതി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും സഹായിക്കുന്നു.

ഭാവിയിൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ബിബ്ലിയോതെറാപ്യൂട്ടിക് സാധ്യതകൾ വ്യവസ്ഥാപിതമായി പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാഹിത്യ വിമർശനവും മനഃശാസ്ത്രവും സംയോജിപ്പിക്കുന്ന ഇന്റർഡിസിപ്ലിനറി ഗവേഷണങ്ങൾ ഈ മേഖലയിൽ പുതിയ അറിവുകൾ സൃഷ്ടിക്കും. കേരളത്തിന്റെ ഉയർന്ന സാക്ഷരതാ നിരക്കും സമ്പന്നമായ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യവും മാനസികാരോഗ്യ ബോധവൽക്കരണത്തിന് ഒരു തുല്യതയില്ലാത്ത അവസരം നൽകുന്നു.

അവലംബങ്ങൾ

1. Ministry of Health and Family Welfare. *National Mental Health Policy of India, 2014*. New Delhi: Government of India, 2014.
2. National Crime Records Bureau. *Accidental Deaths and Suicides in India 2022*. New Delhi: Ministry of Home Affairs, Government of India, 2023.
3. World Health Organization. “Mental Health: Strengthening Our Response.” Fact Sheet, June 2022. https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/mental-health-strengthening-our-response.
4. Gayathri, J. “കേരളത്തിലെ മാനസികാരോഗ്യ പ്രശ്നങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ സമീപനവും: ഒരു സമഗ്ര വിശകലനം.” *മലയാളഗുരു* 1, no. 3 (October 25, 2025): 104–9. https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0013.
5. Sanu, M. K. *Basheer: Ekanthathayude Alpam*. Kottayam: DC Books, 2005.
6. Satchidanandan, K. “M.T. Vasudevan Nair and the Anguish of Memory.” *Indian Literature* 50, no. 5 (2006): 145–156.
7. National Institute of Mental Health and Neuro Sciences (NIMHANS). *National Mental Health Survey of India, 2015–16: Kerala State Report*. Bengaluru: NIMHANS, 2016.
8. Krishnan, Anoop, et al. “Effectiveness of the District Mental Health Programme in Kerala.” *Indian Journal of Psychiatry* 60, no. 2 (2018): 177–183.
9. Rajan, S. Irudaya, and K. C. Zachariah. “Migration and Mental Health in Kerala: Wives of Emigrants.” In *Kerala's Gulf Connection, 1998–2011*, edited by S. Irudaya Rajan, 189–207. New Delhi: Routledge India, 2016.
10. Mathew, M. Thomas. *Vaikom Muhammad Basheer: The Novelist of the Absurd*. Thiruvananthapuram: Institute of English, University of Kerala, 1994.
11. Paniker, K. Ayyappa, ed. *A Short History of Malayalam Literature*. Thiruvananthapuram: Department of Public Relations, Government of Kerala, 2003.
12. Pillai, Meena T. “A Womb of One's Own: Women and Writing in Malayalam.” *Economic and Political Weekly* 48, no. 17 (2013): 24–27.
13. Chandran, Mini. “Reading Benyamin's Goat Days as Slave Narrative.” *Journal of Postcolonial Writing* 52, no. 5 (2016): 551–562.
14. Raveendran, P. P., and G. S. Jayasree, eds. *The Oxford India Anthology of Modern Malayalam Literature*. Vol. 2. New Delhi: Oxford University Press, 2017.

മലയാളഗുരു
(മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-0960 ISSN Print: 3139-2172

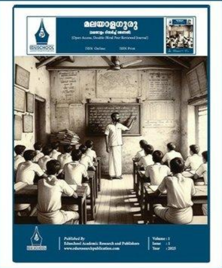

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ചിന്തയുടെ പുതിയ മാനങ്ങൾ

Praseetha K

HSA, St Elizabeth English Medium school, Thrissur, Kerala, India.

Article information

Received: 1st January 2026
Received in revised form: 22nd February 2026
Accepted: 12th March 2026
Available online: 25th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0025

Abstract

Environmental awareness is not a new phenomenon in Malayalam literature. Reflections on man's relationship with nature have existed since the beginning of Malayalam literature. But in the context of the global environmental crisis, especially in the presence of climate change, biodiversity loss, and the destruction of the Western Ghats, environmental thinking in Malayalam literature has taken on new dimensions. This paper analyses this evolution, from Changampuzha's nature descriptions to Sugatakumari's environmental poems, from O.V. Vijayan's Khasakkin Itihasa to S. Harish's Meesha and Ambikasuthan Mangadu's Enmakaje. This study explores the characteristics of local environmental consciousness by integrating the theoretical framework of Western ecocriticism with the Malayalam literary tradition.

സാരാംശം

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പരിസ്ഥിതി ബോധം എന്നത് ഒരു പുതിയ പ്രതിഭാസമല്ല. പ്രകൃതിയുമായുള്ള മനുഷ്യന്റെ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽ തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ആഗോള പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം, ജൈവവൈവിധ്യ നഷ്ടം, പശ്ചിമഘട്ട വിനാശം എന്നിവയുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ, മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ചിന്ത പുതിയ മാനങ്ങൾ കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പ്രകൃതി വർണ്ണനകളിൽ നിന്ന് സുഗതകുമാരിയുടെ പരിസ്ഥിതി കവിതകളിലേക്കും, ഒ.വി. വിജയന്റെ ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസത്തിൽ നിന്ന് എസ്. ഹരീഷിന്റെ മീശയിലേക്കും അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ എൻമകജെയിലേക്കും നീളുന്ന ഈ പരിണാമത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം. പാശ്ചാത്യ പരിസ്ഥിതി വിമർശനത്തിന്റെ (ecocriticism) സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂടിനെ മലയാള സാഹിത്യ പാരമ്പര്യവുമായി സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, പ്രാദേശിക പരിസ്ഥിതി ബോധത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ ഈ പഠനം അന്വേഷിക്കുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- പരിസ്ഥിതി വിമർശനം, മലയാള സാഹിത്യം, സുഗതകുമാരി, പശ്ചിമഘട്ടം, കാലാവസ്ഥാ സാഹിത്യം, ജൈവവൈവിധ്യം, പ്രകൃതി കവിത

ആമുഖം

ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളികളിലൊന്ന് പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധിയാണ്. കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം, വനനശീകരണം, ജൈവവൈവിധ്യ നഷ്ടം,

ജലമലിനീകരണം തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾ മനുഷ്യ നിലനിൽപ്പിന് തന്നെ ഭീഷണിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സാഹിത്യം പരിസ്ഥിതി ബോധവൽക്കരണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന മാധ്യമമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്.[1] ചെറിൽ ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റിയും ഹാരോൾഡ് ഫ്രോമ്മും 1996-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'The Ecocriticism Reader' എന്ന സമാഹാരം പരിസ്ഥിതി വിമർശനത്തെ ഒരു സ്വതന്ത്ര അക്കാദമിക് മേഖലയായി സ്ഥാപിച്ചു.[2] പരിസ്ഥിതി വിമർശനം (ecocriticism) എന്ന സംജ്ഞ വില്യം റൂക്കർട്ട് 1978-ൽ ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചെങ്കിലും, സാഹിത്യവും ഭൗതിക പരിസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം ഒരു ചിട്ടയായ അക്കാദമിക മേഖലയായി വികസിച്ചത് 1990-കളിലാണ്.[3]

മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പ്രകൃതി എന്നും ഒരു സജീവ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു. സംഘകാല കവിതകളിലെ ഐന്തിണൈ സങ്കൽപ്പം മുതൽ ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രകൃതി ചിത്രീകരണം വരെ നീളുന്ന ഒരു ദീർഘ പാരമ്പര്യമുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ പ്രകൃതി ബന്ധം കേവലം സൗന്ദര്യാത്മക വർണ്ണനയിൽ നിന്ന് രാഷ്ട്രീയ-പാരിസ്ഥിതിക ബോധത്തിലേക്ക് പരിണമിച്ച പ്രക്രിയ അന്വേഷിക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.[4] കേരളം ജൈവവൈവിധ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ലോകത്തിലെ തന്നെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായ പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നാണ്. പശ്ചിമഘട്ടം യുനെസ്കോയുടെ ലോക പൈതൃക പട്ടികയിൽ ഇടം നേടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതേസമയം, 2018-ലെയും 2019-ലെയും പ്രളയങ്ങൾ, വയനാട്ടിലെ ഉരുൾപൊട്ടലുകൾ, നിരന്തരമായ വനനശീകരണം തുടങ്ങിയവ കേരളത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക ദുർബലത വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[5]

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, മലയാള സാഹിത്യം പരിസ്ഥിതി വിഷയങ്ങളോട് എങ്ങനെ പ്രതികരിച്ചു എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'രമണൻ' മുതൽ അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ 'എന്മകജെ' വരെയുള്ള സാഹിത്യ യാത്ര, പ്രകൃതിയോടുള്ള മലയാളിയുടെ മനോഭാവത്തിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളുടെ രേഖയാണ്. ഈ പരിണാമത്തെ വിശകലനാത്മകമായി പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്.

പരിസ്ഥിതി വിമർശനം: സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂട്

പരിസ്ഥിതി വിമർശനം (ecocriticism) സാഹിത്യവും ഭൗതിക പരിസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ പഠനവിഷയമാക്കുന്ന ഒരു സൈദ്ധാന്തിക സമീപനമാണ്. ലോറൻസ് ബ്യൂൾ ഇതിനെ 'സാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പഠനം' എന്ന് നിർവ്വചിക്കുന്നു.[6] ഗ്രെഗ് ഗാരാർഡ് തന്റെ 'Ecocriticism' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പരിസ്ഥിതി വിമർശനത്തിന്റെ വിവിധ ധാരകളെ pastoral, wilderness, apocalypse, dwelling, animals, earth എന്നിങ്ങനെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.[7]

പരിസ്ഥിതി വിമർശനത്തിന്റെ ആദ്യ തരംഗം (first wave) പ്രകൃതി എഴുത്തിനെയും (nature writing) വന്യത സാഹിത്യത്തെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചായിരുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടാം തരംഗം (second wave) പരിസ്ഥിതി നീതി, വിഷ വ്യവഹാരം (toxic discourse), നഗര പരിസ്ഥിതി എന്നിവയിലേക്ക് വ്യാപിച്ചു. മൂന്നാം തരംഗം ആഗോള-പ്രാദേശിക ബന്ധങ്ങളെയും ഉത്തര-കൊളോണിയൽ പരിസ്ഥിതി ചിന്തയെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.[8] ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ, പാശ്ചാത്യ പരിസ്ഥിതി വിമർശനം അതേപടി പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയില്ല. രാമചന്ദ്ര ഗുഹ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതുപോലെ, ഇന്ത്യയിലെ പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ ദാരിദ്ര്യം, ജാതി, വികസനം തുടങ്ങിയ സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.[9]

മലയാള സാഹിത്യ വിമർശനത്തിൽ പരിസ്ഥിതി വിമർശനം ഒരു സ്വതന്ത്ര ധാരയായി വികസിച്ചുവരുന്നതേയുള്ളൂ. കെ.പി. അപ്പൻ, എം. ലീലാവതി, ആഷാ മേനോൻ തുടങ്ങിയവരുടെ വിമർശന രചനകളിൽ പ്രകൃതി-സാഹിത്യ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ കാണാമെങ്കിലും, ചിട്ടയായ ഒരു പരിസ്ഥിതി വിമർശന പാരമ്പര്യം ഇനിയും രൂപപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. ഈ പ്രബന്ധം ആ ദിശയിലുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ്.

ചങ്ങമ്പുഴ മുതൽ സുഗതകുമാരി വരെ: പ്രകൃതി ബോധത്തിന്റെ പരിണാമം

മലയാള കവിതയിൽ പ്രകൃതി വർണ്ണന ഒരു പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'രമണൻ' (1936) മലയാള കാവ്യ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ പ്രകൃതി ചിത്രീകരണങ്ങളിലൊന്നാണ്. ഇടയ ജീവിതത്തിന്റെ pastoral ഭാവന, മലയോര പ്രകൃതിയുടെ ആഹ്ലാദകരമായ ചിത്രീകരണം ഇവയെല്ലാം ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതയെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നു.[10] എന്നാൽ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ പ്രകൃതി കാഴ്ചപ്പാട് അടിസ്ഥാനപരമായി റൊമാന്റിക് ആയിരുന്നു. പ്രകൃതി മനുഷ്യ വികാരങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമായോ,

സൗന്ദര്യാനുഭവത്തിന്റെ ഉറവിടമായോ ആണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ സ്വയം അസ്തിത്വമോ, പാരിസ്ഥിതിക പ്രതിസന്ധിയുടെ ബോധമോ ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഇല്ല.

വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ ഈ റൊമാന്റിക് കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് ഒരു പ്രധാന മാറ്റം വരുത്തി. 'കുടിയൊഴിക്കൽ' (1961) എന്ന കവിതയിൽ വനവാസികളുടെ കുടിയൊഴിപ്പിക്കലിലൂടെ വികസനവും പ്രകൃതി നശീകരണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. 'സഹ്യന്റെ മകൻ' എന്ന കവിതയിൽ പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ ആദിമ ശക്തിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു കഥാപാത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലൂടെ, പ്രകൃതിക്ക് സ്വന്തമായ ശബ്ദം നൽകാൻ വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രമിക്കുന്നു.[11]

സുഗതകുമാരി മലയാള കവിതയിലെ പരിസ്ഥിതി ബോധത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ ശബ്ദമാണ്. 'മരണ'ത്തിൽ നിന്ന് 'അമ്പലമണി'യിലേക്കും 'പാവം മാനവഹൃദയം' എന്ന സമാഹാരത്തിലേക്കും നീളുന്ന അവരുടെ കാവ്യ യാത്ര, മലയാള കവിതയിൽ പരിസ്ഥിതി ബോധത്തിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ വികാസത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.[12] 'മരങ്ങളെ' (1977) എന്ന കവിതയിൽ സുഗതകുമാരി മരങ്ങളുടെ ഏകാന്ത നിലനിൽപ്പിനെ മനുഷ്യ ബന്ധങ്ങളുടെ രൂപകമായി അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ, 'പശ്ചിമഘട്ടം' എന്ന കവിതയിൽ അവർ നേരിട്ട് പാരിസ്ഥിതിക വിനാശത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. 'സൈലന്റ് വാലി' സമരത്തിൽ സുഗതകുമാരിയുടെ സജീവ പങ്കാളിത്തം, അവരുടെ കവിതയും പ്രവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യ ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

സുഗതകുമാരിയുടെ 'കാട്', 'നദി', 'പുഴ' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ പ്രകൃതി ഘടകങ്ങൾ വെറും പശ്ചാത്തലമല്ല, മറിച്ച് സ്വതന്ത്ര അസ്തിത്വമുള്ള ജീവജാലങ്ങളായാണ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇത് പാശ്ചാത്യ deep ecology-യുടെ തത്ത്വങ്ങളുമായി സാമ്യമുള്ളതാണ്, പക്ഷേ ഭാരതീയ ദാർശനിക പാരമ്പര്യത്തിൽ വേരൂന്നിയതുമാണ്. സുഗതകുമാരിയുടെ പരിസ്ഥിതി കവിത ഗാന്ധിയൻ അഹിംസാ സിദ്ധാന്തവും, അദ്വൈത വേദാന്തത്തിലെ സർവ്വ ജീവ ഐക്യ ചിന്തയും ഒരുപോലെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ഖസാക്ക് മുതൽ എൻമകജെ വരെ: മലയാള ഗദ്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ഭാവന

ഒ.വി. വിജയന്റെ 'ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം' (1969) മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവാണ്. ഖസാക്ക് എന്ന സാങ്കൽപ്പിക ഗ്രാമത്തിൽ, പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒരു അസ്തിത്വപരമായ തലത്തിലാണ് അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. രവി ഖസാക്കിലെത്തുമ്പോൾ, ആ ഭൂപ്രദേശത്തിന്റെ പ്രകൃതി ചൂട്, പൊടി, മണ്ണ്, ചതുപ്പ് അയാളുടെ ബോധത്തെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്നു. വിജയന്റെ 'ഗുരുസാഗരം' (1987) എന്ന നോവലിൽ പ്രകൃതി നശീകരണവും ആത്മീയ ശൂന്യതയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നു.[13]

അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ 'എൻമകജെ' (2011) മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ പാരിസ്ഥിതിക നോവൽ ആണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. കാസർകോടിന്റെ എൻഡോസൾഫാൻ ദുരന്തത്തെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയ ഈ നോവൽ, കീടനാശിനി ദുരന്തത്തിന്റെ ഭീകരമായ മനുഷ്യ-പാരിസ്ഥിതിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ അതി ശക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു.[14] എൻമകജെയിലെ കുട്ടികളുടെ ശാരീരിക വൈകല്യങ്ങൾ, കൃഷിനാശം, ജലമലിനീകരണം, ജൈവവ്യവസ്ഥയുടെ തകർച്ച ഇവയെല്ലാം റോബ് നിക്സൺ 'slow violence' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പ്രതിഭാസത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

എൻമകജെയിൽ മാങ്ങാട് ദലിത്-ആദിവാസി സമൂഹങ്ങളുടെ പ്രത്യേക പാരിസ്ഥിതിക ദുർബലതയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു. ദരിദ്ര-പാർശ്വവൽകൃത സമൂഹങ്ങൾ പാരിസ്ഥിതിക ദുരന്തങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ഇരകളാകുന്നത് environmental justice (പരിസ്ഥിതി നീതി) എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിന്റെ ഇന്ത്യൻ പ്രയോഗമായി കാണാം. ഈ അർത്ഥത്തിൽ എൻമകജെ, ഒരേസമയം പാരിസ്ഥിതിക നോവലും സാമൂഹിക നീതിയുടെ രേഖയുമാണ്.

എസ്. ഹരീഷിന്റെ 'മീശ' (2018) ജലത്തിന്റെ നോവൽ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം. കുട്ടനാടിന്റെ ജലസമൃദ്ധമായ ഭൂപ്രകൃതി ഈ നോവലിൽ ഒരു പ്രധാന കഥാപാത്രം തന്നെയാണ്. വാവച്ചൻ എന്ന നായകന്റെ ജീവിതം കുട്ടനാടിന്റെ ജലപ്പരപ്പുകളുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വെള്ളം ജീവിതത്തിന്റെ ഉറവിടവും ഭീഷണിയും ഒരുപോലെയാണ്. മീശയിലെ കുട്ടനാട് ഒരു 'more-than-human' ലോകമാണ്. മനുഷ്യരും ജന്തുക്കളും ജലാശയങ്ങളും കൃഷിഭൂമിയും ഒരു സങ്കീർണ്ണ ജൈവ വ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഡോണ ഹാരവേയുടെ 'multispecies entanglement' എന്ന ആശയം ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്.

പശ്ചിമഘട്ടം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ: ഭൂമിശാസ്ത്രവും ഭാവനയും

പശ്ചിമഘട്ടം കേരളത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാന ഘടകമാണ്. മാധവ് ഗാഡ്ഗിൽ റിപ്പോർട്ട് (2011) പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക പ്രാധാന്യം ശാസ്ത്രീയമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലെ ജൈവവൈവിധ്യ ഹോട്ട്സ്പോട്ടുകളിൽ ഒന്നായ പശ്ചിമഘട്ടം, മലയാള സാഹിത്യത്തിലും ഒരു നിർണ്ണായക സാന്നിധ്യമാണ്.

എസ്.കെ. പൊറ്റക്കാടിന്റെ യാത്രാവിവരണങ്ങളിലും നോവലുകളിലും പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ വന്യ ഭംഗി ജീവസ്സുറ്റ ഭാഷയിൽ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 'വിഷകന്യക' (1948) എന്ന നോവലിൽ വയനാട്ടിലെ വനങ്ങളുടെ നിഗൂഢ സൗന്ദര്യം ആദിവാസി ജീവിതവുമായി ഇഴചേർന്ന് അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പൊറ്റക്കാടിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ, വനനശീകരണം ഇന്നത്തെ തോതിൽ എത്തിയിരുന്നില്ല, അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധിയുടെ ബോധം വ്യക്തമല്ല.

എന്നാൽ സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പശ്ചിമഘട്ടം ഒരു 'contested landscape' ആയി മാറിയിരിക്കുന്നു. വികസനം, ഖനനം, ടൂറിസം, വനനശീകരണം എന്നിവ ഒരു ഭാഗത്ത്; സംരക്ഷണം, ആദിവാസി അവകാശങ്ങൾ, ജൈവവൈവിധ്യ സംരക്ഷണം മറ്റൊരു ഭാഗത്ത്. ഈ സംഘർഷം സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ 'മനുഷ്യന് ഒരു ആമുഖം' എന്ന നോവലിൽ ഇടുക്കിയുടെ മലയോര ജീവിതവും പ്രകൃതി ചൂഷണവും അന്വേഷണ വിഷയമാകുന്നു.

2018-ലെ കേരള പ്രളയം മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ബോധത്തിന് ഒരു പുതിയ ഉണർവ് നൽകി. പ്രളയാനന്തര സാഹിത്യം ഒരു പ്രത്യേക ഉപജനുസ്സായി (sub-genre) ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂറിന്റെ 'പ്രളയം' എന്ന ആഖ്യാനം, വിവിധ എഴുത്തുകാരുടെ പ്രളയ അനുഭവ കുറിപ്പുകൾ, കവിതകൾ ഇവയെല്ലാം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പ്രകൃതി ദുരന്ത ആഖ്യാനത്തിന്റെ (disaster narrative) ഒരു പുതിയ ധാര സൃഷ്ടിച്ചു.

കാലാവസ്ഥാ സാഹിത്യവും സമകാലിക മലയാള ഭാവനയും

കാലാവസ്ഥാ സാഹിത്യം (climate fiction / cli-fi) ആഗോള സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പ്രധാന ധാരയായി ഉയർന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. അമിതാവ് ഘോഷ് തന്റെ 'The Great Derangement' (2016) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, സമകാലിക സാഹിത്യം കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനത്തെ ആവശ്യമായ ഗൗരവത്തോടെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നില്ല എന്ന വിമർശനം ഉന്നയിക്കുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഈ നിരീക്ഷണം ഒരു പരിധി വരെ ശരിയാണ്. എന്നാൽ സമീപകാല സംഭവവികാസങ്ങൾ 2018, 2019 പ്രളയങ്ങൾ, 2020-ലെ പെട്ടിമുടി ഉരുൾപൊട്ടൽ, 2024-ലെ വയനാട് ദുരന്തം മലയാള എഴുത്തുകാരെ കാലാവസ്ഥാ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നേരിടാൻ നിർബന്ധിതരാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

വി.ജെ. ജെയിംസിന്റെ 'ആന്റി ക്ലോക്ക്' (2019) ഒരു dystopian ഭാവനയിലൂടെ സമയത്തിന്റെയും പ്രകൃതിയുടെയും ബന്ധത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നു. ഈ നോവൽ JCB Prize for Literature നേടിയത് മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ഭാവനയ്ക്ക് ദേശീയ അംഗീകാരം ലഭിച്ചതിന്റെ സൂചനയാണ്. ബെന്യാമിന്റെ 'ആടുജീവിതം' (2008) ഒരു മരുഭൂമി ആഖ്യാനമാണെങ്കിലും, അതിലെ ഭൂപ്രകൃതിയും മനുഷ്യ-ജന്തു ബന്ധവും ecocritical വായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കാവുന്നതാണ്. നജീബിന്റെ ആടുകളുമായുള്ള ബന്ധം, മരുഭൂമിയുടെ കഠിന പ്രകൃതിയുമായുള്ള നിരന്തര പോരാട്ടം ഇവ multispecies ആഖ്യാനത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

കെ.ആർ. മീരയുടെ രചനകളിൽ ഭൂമിയും ശരീരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒരു feminist ecocritical വീക്ഷണകോണിൽ നിന്ന് വായിക്കാവുന്നതാണ്. 'ആരാച്ചാർ' എന്ന നോവലിൽ ചേതനയുടെ ശരീരം ഒരു 'contested terrain' ആയി മാറുന്നത്, ecofeminist ചിന്തയിലെ nature-body സമാന്തരത്തെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വന്ദനാ ശിവയും മരിയ മീസും വികസിപ്പിച്ച ecofeminism-ന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ പരോക്ഷമായെങ്കിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ചിന്ത ചങ്ങമ്പുഴയുടെ റൊമാന്റിക് പ്രകൃതി വർണ്ണനയിൽ നിന്ന് അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ environmental justice ആഖ്യാനത്തിലേക്ക് വളർന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ പരിണാമത്തിൽ നാല് പ്രധാന ഘട്ടങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാം:

ഒന്ന്, ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ സൗന്ദര്യാത്മക-റൊമാന്റിക് പ്രകൃതി ചിത്രീകരണം. രണ്ട്, വൈലോപ്പിള്ളിയിൽ തുടങ്ങി സുഗതകുമാരിയിൽ പൂർണ്ണത കൈവരിക്കുന്ന പ്രതിബദ്ധ പരിസ്ഥിതി കവിത. മൂന്ന്, ഒ.വി. വിജയനിൽ ആരംഭിക്കുന്ന അസ്തിത്വപരമായ പ്രകൃതി-മനുഷ്യ ബന്ധ അന്വേഷണം. നാല്, എന്മകജെ, മീശ തുടങ്ങിയ നോവലുകളിൽ കാണുന്ന സമഗ്ര പാരിസ്ഥിതിക ആഖ്യാനം.

പാശ്ചാത്യ പരിസ്ഥിതി വിമർശനത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട് മലയാള സാഹിത്യത്തെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, ചില പ്രധാന വ്യത്യാസങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒന്ന്, കേരളത്തിലെ ഭൂമിശാസ്ത്ര-സാമൂഹിക സവിശേഷതകൾ ഉയർന്ന ജനസാന്ദ്രത, ഇടുങ്ങിയ ഭൂപ്രദേശം, monsoon ആശ്രിത കൃഷി പരിസ്ഥിതി ചിന്തയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക മാനം നൽകുന്നു. രണ്ട്, ഭാരതീയ ദാർശനിക പാരമ്പര്യം അദ്വൈതം, ബൗദ്ധ ദർശനം, ഗാന്ധിയൻ ചിന്ത പരിസ്ഥിതി ബോധത്തിന് ഒരു തദ്ദേശീയ അടിത്തറ നൽകുന്നു.

കേരളം നേരിടുന്ന സമകാലിക പരിസ്ഥിതി വെല്ലുവിളികളുടെ പ്രളയം, ഉരുൾപൊട്ടൽ, കടലേറ്റം, ജല ദൗർലഭ്യം, ഖര മാലിന്യ പ്രതിസന്ധി പശ്ചാത്തലത്തിൽ, മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിസ്ഥിതി ഉത്തരവാദിത്തം മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്ത വിധം പ്രസക്തമാണ്. ഭാവിയിലെ മലയാള സാഹിത്യം climate fiction, eco-poetry, environmental justice narrative തുടങ്ങിയ ധാരകളിൽ കൂടുതൽ സംഭാവനകൾ നൽകുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം. പരിസ്ഥിതി വിമർശനം മലയാള സാഹിത്യ വിമർശനത്തിൽ ഒരു സ്ഥിരമായ ധാരയായി വികസിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും ഈ പഠനം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

അവലംബങ്ങൾ

1. Heise, Ursula K. *Sense of Place and Sense of Planet: The Environmental Imagination of the Global*. Oxford: Oxford University Press, 2008.
2. Glotfelty, Cheryll, and Harold Fromm, eds. *The Ecocriticism Reader: Landmarks in Literary Ecology*. Athens: University of Georgia Press, 1996.
3. Rueckert, William. “Literature and Ecology: An Experiment in Ecocriticism.” *Iowa Review* 9, no. 1 (1978): 71–86.
4. Satchidanandan, K. *Sahithyam Samskaram Rashtreeyam*. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 2004.
5. Guha, Ramachandra. “Radical American Environmentalism and Wilderness Preservation: A Third World Critique.” *Environmental Ethics* 11, no. 1 (1989): 71–83.
6. Buell, Lawrence. *The Environmental Imagination: Thoreau, Nature Writing, and the Formation of American Culture*. Cambridge: Harvard University Press, 1995.
7. Garrard, Greg. *Ecocriticism*. 2nd ed. London: Routledge, 2012.
8. Slovic, Scott. “The Third Wave of Ecocriticism: North American Reflections on the Current Phase of the Discipline.” *Ecozon@: European Journal of Literature, Culture and Environment* 1, no. 1 (2010): 4–10.
9. Guha, Ramachandra. *Environmentalism: A Global History*. New York: Longman, 2000.
10. Leelavathi, M. *Kannirum Mazhavillum*. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 1996.
11. Appan, K. P. *Vaakkum Porulum*. Kottayam: DC Books, 2005.
12. Prasad, C. R. “Sugathakumariyude Kavyalokam.” *Bhashaposhini*, March 2010, 22–27.
13. Ramakrishnan, E. V. *Locating Indian Literature: Texts, Traditions, Translations*. Hyderabad: Orient BlackSwan, 2011.
14. Nixon, Rob. *Slow Violence and the Environmentalism of the Poor*. Cambridge: Harvard University Press, 2011.

EDUSCHOOL
ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

മലയാളഗുരു
(മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-0960 ISSN Print: 3139-2172

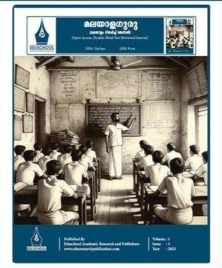

ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലെ മലയാള ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പും വെല്ലുവിളികളും

Martin Joseph

Assistant Professor, Department of Malayalam, Nirmalagiri College (Autonomous)

Article information

Received: 14th January 2026
Received in revised form: 4th February 2026
Accepted: 3rd March 2026
Available online: 25th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0026

Abstract

The unprecedented growth of digital technology is significantly impacting the survival of languages around the world. Malayalam, which has been granted classical language status, is going through a complex phase of survival and evolution in the digital age. While Unicode support, social media usage, OTT platforms, and artificial intelligence technology are opening up new possibilities for the Malayalam language, the spread of Manglish, challenges such as language degradation among the younger generation and digital content inequality also persist. This is a study that comprehensively analyzes the status of the Malayalam language in digital media, language preservation efforts, and the potential of NLP technology. This article underscores the importance of policy interventions and social awareness in shaping the future of Malayalam in the digital environment.

സാരാംശം

ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ അഭൂതപൂർവമായ വളർച്ച ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ഭാഷകളുടെ നിലനിൽപ്പിനെ സാരമായി സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. ക്ലാസിക്കൽ ഭാഷാ പദവി ലഭിച്ച മലയാളം ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിൽ അതിജീവനത്തിന്റെയും പരിണാമത്തിന്റെയും ഒരു സങ്കീർണമായ ഘട്ടത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുകയാണ്. യൂണിക്കോഡ് പിന്തുണ, സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗം, ഒ.ടി.ടി. പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ, കൃത്രിമ ബുദ്ധി സാങ്കേതികവിദ്യ എന്നിവ മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് പുതിയ സാധ്യതകൾ തുറക്കുമ്പോൾ തന്നെ, മംഗ്ലീഷിന്റെ വ്യാപനം, യുവതലമുറയിലെ ഭാഷാശോഷണം, ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്ക അസമത്വം തുടങ്ങിയ വെല്ലുവിളികളും നിലനിൽക്കുന്നു. ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങളിൽ മലയാള ഭാഷയുടെ സ്ഥിതിവിശേഷം, ഭാഷാ സംരക്ഷണ ശ്രമങ്ങൾ, എൻ.എൽ.പി. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സാധ്യതകൾ എന്നിവ സമഗ്രമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പഠനമാണിത്. ഡിജിറ്റൽ പരിസ്ഥിതിയിൽ മലയാളത്തിന്റെ ഭാവി രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നയപരമായ ഇടപെടലുകളുടെയും സാമൂഹിക ബോധവൽക്കരണത്തിന്റെയും പ്രാധാന്യം ഈ ലേഖനം അടിവരയിടുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- ഡിജിറ്റൽ മലയാളം, യൂണിക്കോഡ് പിന്തുണ, മംഗ്ലീഷ്, സോഷ്യൽ മീഡിയ ഭാഷാ മാറ്റങ്ങൾ, പ്രകൃതി ഭാഷാ സംസ്കരണം (NLP), ഭാഷാ സംരക്ഷണം

ആമുഖം

ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിൽ ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും കടന്നുകയറിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷ ചിന്തയുടെയും

സംസ്കാരത്തിന്റെയും ആശയവിനിമയത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാന ഉപകരണം ഈ ഡിജിറ്റൽ വിപ്ലവത്തിൽ ഏറ്റവും ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെടുന്ന മേഖലകളിലൊന്നാണ്. യുനെസ്കോയുടെ കണക്കനുസരിച്ച്, ലോകത്തെ ഏകദേശം 7,000 ഭാഷകളിൽ പകുതിയിലേറെയും ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഇല്ലാതാകുമെന്ന് ആശങ്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.[1]

മലയാളം, ഏകദേശം നാല് കോടി ആളുകൾ സംസാരിക്കുന്ന, ദ്രാവിഡ ഭാഷാ കുടുംബത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ഭാഷയാണ്. 2013-ൽ ഇന്ത്യൻ സർക്കാർ മലയാളത്തിന് ക്ലാസിക്കൽ ഭാഷാ പദവി നൽകിയത് അതിന്റെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ അംഗീകാരമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഡിജിറ്റൽ ലോകത്ത് ഈ ഭാഷ നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികൾ നിരവധിയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ആധിപത്യം, സാങ്കേതിക പദാവലിയുടെ അഭാവം, ഡിജിറ്റൽ സാക്ഷരതയിലെ അസമത്വം എന്നിവ മലയാളത്തിന്റെ ഡിജിറ്റൽ ഭാവിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു.[2]

ഡിജിറ്റൽ ഭാഷാ പരിസ്ഥിതിയെ (Digital Language Ecology) സംബന്ധിച്ച പഠനങ്ങൾ ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിൽ ഒരു ഭാഷയുടെ സാന്നിധ്യം, ആ ഭാഷയിലെ ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ അളവും ഗുണനിലവാരവും, സാങ്കേതിക ഉപകരണങ്ങളുടെ ലഭ്യത, ഉപയോക്താക്കളുടെ ഡിജിറ്റൽ ഭാഷാ ശീലങ്ങൾ എന്നിവ ഈ പാരിസ്ഥിതിക ചട്ടക്കൂടിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഈ ലേഖനം ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലെ മലയാള ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പിനെയും വെല്ലുവിളികളെയും ഈ ചട്ടക്കൂടിനകത്ത് വിശകലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.[3]

ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിൽ മലയാളം: ചരിത്രവും വർത്തമാനവും

മലയാളത്തിന്റെ ഡിജിറ്റൽ ചരിത്രം 1990-കളിലെ ഇന്റർനെറ്റ് വ്യാപനത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്നു. ആദ്യകാല മലയാളം വെബ്സൈറ്റുകളും ഇ-മെയിൽ ഗ്രൂപ്പുകളും ASCII അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഫോണ്ടുകളിലാണ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്, ഇത് വ്യാപക പൊരുത്തക്കേടിനും വായനാ ബുദ്ധിമുട്ടിനും കാരണമായി. 2001-ൽ യൂണിക്കോഡ് 3.1-ൽ മലയാള ലിപി ഉൾപ്പെടുത്തിയത് ഒരു നിർണായക വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. ഇതോടെ മലയാളത്തിൽ ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്കം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും പങ്കിടുന്നതിനുമുള്ള സാങ്കേതിക അടിത്തറ ശക്തമായി.[4]

മലയാളം വിക്കിപീഡിയ 2002-ൽ ആരംഭിച്ചു, ഇന്ന് 80,000-ലേറെ ലേഖനങ്ങളുള്ള ഒരു വിജ്ഞാനകോശമായി വളർന്നിരിക്കുന്നു. ബ്ലോഗോസ്ഫിയറിൽ 'ചിത്തിര'യും 'പൂമ്പാറ്റ'യും പോലുള്ള മലയാളം ബ്ലോഗ് അഗ്രഗേറ്ററുകൾ 2005-2010 കാലഘട്ടത്തിൽ മലയാള ഡിജിറ്റൽ എഴുത്തിന്റെ ഒരു നവോത്ഥാനം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നൂറുകണക്കിന് മലയാളം ബ്ലോഗുകൾ സാഹിത്യം, രാഷ്ട്രീയം, സംസ്കാരം, സാങ്കേതികവിദ്യ എന്നിവയിൽ സജീവമായി ഉള്ളടക്കം ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെ വരവോടെ ബ്ലോഗ് സംസ്കാരം ക്ഷയിക്കുകയും, കൂടുതൽ ചുരുങ്ങിയ, ചിത്ര-അധിഷ്ഠിത ഉള്ളടക്ക ശൈലികൾ പ്രചാരത്തിലാവുകയും ചെയ്തു.

ഗൂഗിൾ, ഫേസ്ബുക്ക്, വാട്ട്സ്ആപ്പ് തുടങ്ങിയ പ്രധാന ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ ഇന്ന് മലയാള ഭാഷാ ഇന്റർഫേസ് നൽകുന്നുണ്ട്. ഗൂഗിൾ ട്രാൻസ്ലേറ്റ്, ഗൂഗിൾ അസിസ്റ്റന്റ്, ഗൂഗിൾ ലെൻസ് എന്നിവയിലെല്ലാം മലയാള പിന്തുണ ലഭ്യമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഈ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിലെ മലയാള ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരം ഇംഗ്ലീഷ് ഉള്ളടക്കത്തെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ താഴ്ന്ന നിലയിലാണ്. സ്വയമേവയുള്ള വിവർത്തന ഗുണനിലവാരം മെച്ചപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, സങ്കീർണമായ ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങളിലും സാംസ്കാരിക സന്ദർഭങ്ങളിലും ഇപ്പോഴും ഗുരുതരമായ പിഴവുകൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്.[5]

യൂണിക്കോഡും മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങും

യൂണിക്കോഡ് കൺസോർഷ്യം മലയാള ലിപിക്ക് U+0D00 മുതൽ U+0D7F വരെയുള്ള കോഡ് പോയിന്റുകൾ നിർണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിന്റെ സങ്കീർണമായ ലിപി ഘടന കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ, ചില്ലക്ഷരങ്ങൾ, ചന്ദ്രക്കല, സംവൃതോകാരം എന്നിവ യൂണിക്കോഡ് എൻകോഡിങ്ങിൽ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. 2005-ൽ ചില്ലക്ഷരങ്ങൾക്ക് സ്വതന്ത്ര കോഡ് പോയിന്റുകൾ നൽകുന്നതു സംബന്ധിച്ച തർക്കം മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങ് ചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാന അധ്യായമായിരുന്നു.[6]

സ്വതന്ത്ര സോഫ്റ്റ്വെയർ പ്രസ്ഥാനം മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങിന്റെ വളർച്ചയിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വതന്ത്ര മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങ് (SMC) എന്ന സന്നദ്ധ സംഘടന മലയാള

ഫോണ്ടുകൾ, ഇൻപുട്ട് മെത്തഡുകൾ, മോർഫോളജിക്കൽ അനലൈസർ, സ്പെൽ ചെക്കർ തുടങ്ങിയ ഉപകരണങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. രചന, മീര, AnjaliOldLipi തുടങ്ങിയ യൂണിക്കോഡ് ഫോണ്ടുകൾ മലയാള ഡിജിറ്റൽ എഴുത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിന് വഴിയൊരുക്കി. ലിബ്രെഓഫീസിലും ലിനക്സ് ഡിസ്ട്രിബ്യൂഷനുകളിലും മലയാള പിന്തുണ ശക്തമാക്കുന്നതിൽ ഈ സമൂഹത്തിന്റെ സംഭാവന അമൂല്യമാണ്.[7]

മൊബൈൽ ഫോണുകളിലെ മലയാള ഇൻപുട്ട് രീതികളുടെ പരിണാമം ഭാഷയുടെ ഡിജിറ്റൽ ഉപയോഗത്തെ ഗണ്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യകാല ഫോണുകളിൽ മലയാള ഇൻപുട്ട് അസാധ്യമായിരുന്നു, ഇത് മംഗ്ലീഷിന്റെ (ലാറ്റിൻ ലിപിയിൽ മലയാളം എഴുതുന്ന ശൈലി) വ്യാപനത്തിന് കാരണമായി. ഇന്ന് ഗൂഗിൾ ഇൻഡിക് കീബോർഡ്, സ്വിഫ്റ്റ്കീ, വരമൊഴി തുടങ്ങിയ ഇൻപുട്ട് ഉപകരണങ്ങൾ ട്രാൻസ്ലിറ്ററേഷൻ, ഹാൻഡ്റൈറ്റിങ്ങ്, വോയ്സ് ഇൻപുട്ട് എന്നിവ വഴി മലയാളം ടൈപ്പിംഗ് എളുപ്പമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിട്ടും, പലരും ഇപ്പോഴും മംഗ്ലീഷ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു ഇത് ശീലത്തിന്റെയും വേഗതയുടെയും പ്രശ്നമാണ്.

സോഷ്യൽ മീഡിയയും മലയാള ഭാഷാ മാറ്റങ്ങളും

സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ മലയാള ഭാഷയുടെ ഉപയോഗ ശൈലിയിൽ സമൂലമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഫേസ്ബുക്ക്, ട്വിറ്റർ (ഇപ്പോൾ എക്സ്), ഇൻസ്റ്റഗ്രാം എന്നിവയിലെ മലയാള ഭാഷാ ഉപയോഗം പഠനവിധേയമാക്കിയ ഗവേഷണങ്ങൾ ചില ശ്രദ്ധേയമായ പ്രവണതകൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ട്. കോഡ്-മിക്സിങ്ങ് (code-mixing), അതായത് ഒരേ വാക്യത്തിൽ മലയാളവും ഇംഗ്ലീഷും കലർത്തി ഉപയോഗിക്കുന്ന ശൈലി, സോഷ്യൽ മീഡിയ ഭാഷയുടെ ഒരു മുഖ്യ സവിശേഷതയായി മാറിയിരിക്കുന്നു.[8]

ട്വിറ്ററിലെ മലയാള ട്വീറ്റുകളുടെ ഒരു പഠനം കാണിക്കുന്നത്, ഏകദേശം 40 ശതമാനം ട്വീറ്റുകൾ മലയാളം-ഇംഗ്ലീഷ് കോഡ്-മിക്സിങ്ങ് ശൈലിയിലാണ് എന്നാണ്. ഇത് ഭാഷാശാസ്ത്ര ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് ഡിഗ്ലോസിയയുടെ (diglossia) ഒരു പുതിയ രൂപം. ഔപചാരിക എഴുത്തിൽ ശുദ്ധ മലയാളവും, അനൗപചാരിക ഡിജിറ്റൽ ആശയവിനിമയത്തിൽ കോഡ്-മിക്സ്ഡ് ഭാഷയും ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ പ്രവണത ഭാഷയുടെ പരിണാമത്തിന്റെ ഭാഗമാണോ, അതോ ക്ഷയത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണോ എന്ന ചോദ്യം ഗൗരവമേറിയതാണ്.

സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ മലയാളം ലിപിയുടെ ഉപയോഗം വർധിച്ചുവരുന്നു എന്നത് ഒരു ശുഭകരമായ പ്രവണതയാണ്. 2015-നു മുൻപ് ഫേസ്ബുക്കിലെ മലയാള ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും മംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലെ മലയാള കീബോർഡ് സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ മെച്ചപ്പെടലിനും ഭാഷാ ബോധവൽക്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ശേഷം, മലയാള ലിപിയിലെ പോസ്റ്റുകളുടെ എണ്ണം ഗണ്യമായി വർധിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഫേസ്ബുക്കിൽ മലയാളം' പോലുള്ള കൂട്ടായ്മകൾ ഈ മാറ്റത്തിന് ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്.[9]

മീം സംസ്കാരം മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് ഡിജിറ്റൽ ലോകത്ത് പ്രത്യേകമായ ഒരിടം ഉറപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മലയാള സിനിമാ ഡയലോഗുകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള മീമുകൾ ഇന്ത്യയിലെ ഇന്റർനെറ്റ് സംസ്കാരത്തിൽ ഒരു സവിശേഷ സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുണ്ട്. 'ട്രോൾ മലയാളം', 'ഇന്റർനാഷണൽ ചളു യൂണിയൻ' തുടങ്ങിയ ഗ്രൂപ്പുകൾ കോടിക്കണക്കിന് ഫോളോവേഴ്സുമായി മലയാള ഭാഷയുടെ ഡിജിറ്റൽ സാന്നിധ്യം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഭാഷയുടെ ലളിതവൽക്കരണവും വ്യാകരണ നിയമങ്ങളുടെ അവഗണനയും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണ്.

ഒ.ടി.ടി. പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളും മലയാള ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്കവും

ഒ.ടി.ടി. (Over-The-Top) സ്ട്രീമിങ്ങ് പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളുടെ വരവ് മലയാള ഭാഷാ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ആഗോള വ്യാപനത്തിന് പുതിയ വാതിലുകൾ തുറന്നിട്ടുണ്ട്. നെറ്റ്ഫ്ലിക്സ്, ആമസോൺ പ്രൈം, ഹോട്ട്സ്റ്റാർ, സോണി ലിവ്, മനോരമ മാക്സ് തുടങ്ങിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ മലയാള സിനിമകളും ഒറിജിനൽ സീരീസുകളും ലോകമെമ്പാടുമുള്ള പ്രേക്ഷകർക്ക് ലഭ്യമാക്കുന്നു. ഇത് മലയാള ഭാഷയുടെ സാംസ്കാരിക ആഗോള സാന്നിധ്യം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നുണ്ട്.[10]

യൂട്യൂബ് മലയാള ഭാഷാ ഉള്ളടക്ക സൃഷ്ടിക്ക് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്ലാറ്റ്ഫോമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം, പാചകം, യാത്ര, സാങ്കേതികവിദ്യ, വാർത്തകൾ, സിനിമാ നിരൂപണം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽ ആയിരക്കണക്കിന് മലയാളം യൂട്യൂബ് ചാനലുകൾ സജീവമാണ്. 'ടെക് ട്രാവലർ', 'വെജിറ്റേറിയൻ ഫുഡ്സ്', 'ഉണ്ണിമായ', 'മലയാളം ടെക്' തുടങ്ങിയ ചാനലുകൾ

ലക്ഷക്കണക്കിന് സബ്സ്ക്രൈബേഴ്സുമായി ഡിജിറ്റൽ മലയാളം ഉള്ളടക്ക വ്യവസായത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു.

പോഡ്കാസ്റ്റുകളും ഓഡിയോ ഉള്ളടക്ക പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളും മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് പുതിയ മാധ്യമങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. സ്പോട്ടിഫൈ, ആപ്പിൾ പോഡ്കാസ്റ്റ്, ഗൂഗിൾ പോഡ്കാസ്റ്റ് എന്നിവയിൽ നിരവധി മലയാളം പോഡ്കാസ്റ്റുകൾ ലഭ്യമാണ്. 'കുസൃതി', 'ദ ഫൗർത്ത്', 'സ്റ്റോറി ടെല്ലർ' തുടങ്ങിയ പോഡ്കാസ്റ്റുകൾ മലയാളത്തിൽ ഗുണനിലവാരമുള്ള ഓഡിയോ ഉള്ളടക്കം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ മുന്നേറ്റം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് പോഡ്കാസ്റ്റുകളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ, മലയാള ഓഡിയോ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ വൈവിധ്യവും തൊഴിൽപരമായ നിലവാരവും ഇനിയും ഏറെ മെച്ചപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്.

യുവതലമുറയിലെ ഭാഷാശോഷണവും ലിപി-മംഗ്ലീഷ് ചർച്ചയും

കേരളത്തിലെ യുവതലമുറയുടെ ഭാഷാ ശീലങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വ്യാപനം, ആഗോളവൽക്കരണം, ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് ആധിപത്യം എന്നിവ ചേർന്ന് മലയാളത്തിന്റെ ഉപയോഗം കുറയ്ക്കുന്നു. 'ഭാഷാ നഷ്ടം' (language attrition) എന്ന ഭാഷാശാസ്ത്ര പ്രതിഭാസം കേരളത്തിലെ നഗര യുവതലമുറയിൽ പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. പല യുവജനങ്ങൾക്കും മലയാളം വായിക്കാനോ എഴുതാനോ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്, സംസാരിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിലും.[11]

മംഗ്ലീഷ് മലയാളം ശബ്ദങ്ങൾ ലാറ്റിൻ (ഇംഗ്ലീഷ്) അക്ഷരമാലയിൽ എഴുതുന്ന ശൈലി ഡിജിറ്റൽ കാലത്തെ ഏറ്റവും വിവാദപരമായ ഭാഷാ പ്രതിഭാസങ്ങളിലൊന്നാണ്. മംഗ്ലീഷിനെ അനുകൂലിക്കുന്നവർ വാദിക്കുന്നത്, ഇത് ഭാഷയുടെ പ്രായോഗിക ഉപയോഗം എളുപ്പമാക്കുന്നു, ഡിജിറ്റൽ ആശയവിനിമയത്തിന്റെ വേഗത വർധിപ്പിക്കുന്നു, മലയാള ലിപി അറിയാത്ത പ്രവാസി മലയാളികളെ ഭാഷയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു എന്നൊക്കെയാണ്. എതിർപക്ഷം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്, മംഗ്ലീഷ് മലയാള ലിപിയുടെ ക്ഷയത്തിന് വഴിയൊരുക്കുന്നു, ഭാഷയുടെ ദൃശ്യ സൗന്ദര്യവും സാംസ്കാരിക സ്വത്വവും നശിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ്.

ഈ ചർച്ചയിൽ ഒരു മധ്യമ നിലപാട് രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. മംഗ്ലീഷ് ഒരു താൽക്കാലിക ആവശ്യമാണ്, എന്നാൽ മലയാള ലിപിയിലെ ഡിജിറ്റൽ സാക്ഷരത വർധിപ്പിക്കുന്നതിന് ബോധപൂർവമായ ശ്രമങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മലയാള ലിപിയിലെ ഡിജിറ്റൽ ടൈപ്പിംഗ് പരിശീലനം, മലയാള ലിപി ഇൻപുട്ട് ഉപകരണങ്ങളുടെ ഉപയോഗ സൗകര്യം മെച്ചപ്പെടുത്തൽ, മലയാള ലിപിയിലെ ഉള്ളടക്ക സൃഷ്ടിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കൽ തുടങ്ങിയ നടപടികൾ അനിവാര്യമാണ്. കേരള സർക്കാരിന്റെ ഐ.ടി. നയത്തിൽ മലയാള ഭാഷാ ഡിജിറ്റൽ സാക്ഷരത ഒരു പ്രധാന ഘടകമായി ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

ഡിജിറ്റൽ സംരക്ഷണ ശ്രമങ്ങളും ഭാഷാ നയവും

മലയാള ഭാഷയുടെ ഡിജിറ്റൽ സംരക്ഷണത്തിനായി സർക്കാർ-സ്വകാര്യ തലങ്ങളിൽ വിവിധ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. കേരള സർക്കാരിന്റെ ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, ഇന്റർനാഷണൽ സെന്റർ ഫോർ കേരള സ്റ്റഡീസ് (ICKS), ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ഇൻഫർമേഷൻ ടെക്നോളജി ആൻഡ് മാനേജ്മെന്റ്- കേരള (IIITM-K) തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ മലയാളം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങ്, ഭാഷാ സാങ്കേതികവിദ്യ, ഡിജിറ്റൽ പൈതൃക സംരക്ഷണം എന്നിവയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.[12]

സയൻസ് ആൻഡ് ടെക്നോളജി പദാവലി നിർമാണം മലയാള ഭാഷയുടെ ഡിജിറ്റൽ കാലത്തെ നിലനിൽപ്പിന് അനിവാര്യമാണ്. കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ ശബ്ദതാരാവലി ഡിജിറ്റൽ പദ്ധതി, ഓൺലൈൻ നിഘണ്ടുക്കൾ, സാങ്കേതിക പദകോശങ്ങൾ എന്നിവ ഈ ദിശയിലുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ്. എന്നാൽ സാങ്കേതിക മേഖലയിലെ ദ്രുതഗതിയിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾക്കൊപ്പം പദാവലി നവീകരണം നടക്കുന്നില്ല എന്ന വിമർശനം ന്യായമാണ്. ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ്, ബ്ലോക്ക്ചെയിൻ, ക്ലൗഡ് കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങ്, ക്വാണ്ടം കമ്പ്യൂട്ടിങ്ങ് തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ മലയാള സാങ്കേതിക പദാവലി ഇപ്പോഴും അപര്യാപ്തമാണ്.

ഡിജിറ്റൽ പൈതൃക സംരക്ഷണ പദ്ധതികൾ മലയാള ഭാഷയുടെ ചരിത്ര രേഖകൾ ഡിജിറ്റൽ രൂപത്തിൽ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. പ്രോജക്ട് 'സായാഹ്നം' പഴയ മലയാള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഡിജിറ്റൈസ് ചെയ്യുന്ന ഒരു പ്രധാന സന്നദ്ധ പദ്ധതിയാണ്. നാഷണൽ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി ഓഫ് ഇന്ത്യ, TDIL (Technology Development for Indian Languages) പ്രോഗ്രാം എന്നിവ കേന്ദ്ര സർക്കാർ തലത്തിലെ ശ്രമങ്ങളാണ്. കേരള സർക്കാരിന്റെ

'ഗ്രന്ഥശാല' ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി പദ്ധതി മലയാള പുസ്തകങ്ങളുടെ ഡിജിറ്റൽ ലഭ്യത വർധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

കൃത്രിമ ബുദ്ധി, പ്രകൃതി ഭാഷാ സംസ്കരണം, മലയാളത്തിന്റെ ഭാവി

കൃത്രിമ ബുദ്ധി (Artificial Intelligence) സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ മുന്നേറ്റം മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് പുതിയ സാധ്യതകളും വെല്ലുവിളികളും ഒരേ സമയം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതി ഭാഷാ സംസ്കരണം (Natural Language Processing - NLP) മേഖലയിൽ മലയാളത്തിനായുള്ള ഗവേഷണം പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇംഗ്ലീഷ് പോലുള്ള ഭാഷകളുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഇനിയും വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിക്കാനുണ്ട്. മലയാളം ഇപ്പോഴും ഒരു 'low-resource language' ആയി NLP ഗവേഷണത്തിൽ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.[13]

മലയാള NLP-യിലെ പ്രധാന വെല്ലുവിളികൾ ഇവയാണ്: ഒന്ന്, ഭാഷാ ഡാറ്റയുടെ അഭാവം വലിയ, ഗുണനിലവാരമുള്ള, ലേബൽ ചെയ്ത കോർപ്പസുകൾ മലയാളത്തിൽ കുറവാണ്. രണ്ട്, ഭാഷയുടെ രൂപശാസ്ത്ര സങ്കീർണത മലയാളം ഒരു അഗ്ലൂട്ടിനേറ്റീവ് ഭാഷയാണ്, ഒരു വാക്കിൽ നിരവധി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്ത് അർഥ വ്യത്യാസങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാം, ഇത് ടോക്കണൈസേഷനും മോർഫോളജിക്കൽ അനാലിസിസും ബുദ്ധിമുട്ടാക്കുന്നു. മൂന്ന്, സ്ക്രിപ്റ്റ് സങ്കീർണത കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും ലിഗേച്ചറുകളും ഒ.സി.ആർ. (Optical Character Recognition) സാങ്കേതികവിദ്യയ്ക്ക് വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും, ചില ശ്രദ്ധേയമായ മുന്നേറ്റങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. ട്രാൻസ്ഫോർമർ അടിസ്ഥാനമായ മൾട്ടിലിങ്ഗ്വൽ മോഡലുകൾ XLM-RoBERTa, mBERT, IndicBERT തുടങ്ങിയവ മലയാളം ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട NLP ഫലങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. AI4Bharat-ന്റെ IndicNLP പദ്ധതി, മൈക്രോസോഫ്റ്റിന്റെ Project Turing, ഗൂഗിളിന്റെ MuRIL (Multilingual Representations for Indian Languages) മോഡൽ എന്നിവ ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കായുള്ള NLP ഗവേഷണത്തിൽ കുതിച്ചുചാട്ടം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.[14]

ചാറ്റ്ജി.പി.ടി., ഗൂഗിൾ ജെമിനി തുടങ്ങിയ വൻ ഭാഷാ മോഡലുകൾ (Large Language Models - LLMs) മലയാളത്തിൽ ഒരു പരിധിവരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഗുണനിലവാരം ഇനിയും മെച്ചപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ സാംസ്കാരിക സൂക്ഷ്മതകൾ, ഭാഷാ പ്രത്യേകതകൾ, സന്ദർഭ ബോധം എന്നിവ ഈ മോഡലുകളിൽ പലപ്പോഴും അപര്യാപ്തമാണ്. മലയാളത്തിനായുള്ള സമർപ്പിത ഭാഷാ മോഡലുകളുടെ വികസനം കൂടുതൽ മലയാള ഡാറ്റ ഉൾപ്പെടുത്തിയ പരിശീലനത്തിലൂടെ ഭാവിയിലെ ഒരു പ്രധാന ആവശ്യമാണ്. കൃത്രിമ ബുദ്ധി സാങ്കേതികവിദ്യ മലയാള ഭാഷയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ സഹായിക്കുമോ, അതോ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ആധിപത്യം ശക്തിപ്പെടുത്തുമോ എന്ന ചോദ്യം ഡിജിറ്റൽ ഭാഷാ നയത്തിന്റെ ഭാവി ദിശ നിർണയിക്കുന്ന ഒന്നാണ്.

ഉപസംഹാരം

ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിൽ മലയാള ഭാഷ ഒരേ സമയം സാധ്യതകളുടെയും വെല്ലുവിളികളുടെയും ഒരു സങ്കീർണമായ ഭൂപ്രദേശത്ത് നിലകൊള്ളുന്നു. യൂണിക്കോഡ് പിന്തുണ, ഒ.ടി.ടി. പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ, സോഷ്യൽ മീഡിയ, AI/NLP സാങ്കേതികവിദ്യ എന്നിവ മലയാളത്തിന്റെ ഡിജിറ്റൽ സാന്നിധ്യം ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ മംഗ്ലീഷിന്റെ വ്യാപനം, യുവതലമുറയിലെ ലിപി സാക്ഷരതയുടെ കുറവ്, NLP ഗവേഷണത്തിലെ ഡാറ്റ അഭാവം, സാങ്കേതിക പദാവലിയുടെ അപര്യാപ്തത എന്നിവ ഗൗരവമേറിയ വെല്ലുവിളികളാണ്.

ഈ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാൻ ഒരു ബഹുമുഖ സമീപനം ആവശ്യമാണ്. ഒന്ന്, വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ മലയാള ലിപിയിലെ ഡിജിറ്റൽ സാക്ഷരത പരിശീലനം നിർബന്ധമാക്കണം. രണ്ട്, മലയാള NLP ഗവേഷണത്തിന് കൂടുതൽ ധനസഹായവും സ്ഥാപനപരമായ പിന്തുണയും നൽകണം. മൂന്ന്, ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിൽ മലയാള ഉള്ളടക്ക സൃഷ്ടിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന നയപരമായ ഇടപെടലുകൾ ആവശ്യമാണ്. നാല്, സാങ്കേതിക പദാവലി നിർമാണം ത്വരിതപ്പെടുത്തണം. അഞ്ച്, ഡിജിറ്റൽ പൈതൃക സംരക്ഷണ പദ്ധതികൾ ശക്തിപ്പെടുത്തണം.

ഒരു ഭാഷ ഡിജിറ്റൽ ലോകത്ത് നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ അത് ആ ലോകത്ത് ജീവിക്കുന്നവർക്ക് ഉപയോഗപ്രദവും ആകർഷകവും ആയിരിക്കണം. മലയാളത്തിന്റെ സമ്പന്നമായ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക പൈതൃകം ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിൽ പുനർജനിക്കണമെങ്കിൽ, ഭാഷാ സാങ്കേതികവിദ്യയിലെ നിക്ഷേപവും സാമൂഹിക

ബോധവൽക്കരണവും ഒരുമിച്ച് പോകണം. ഡിജിറ്റൽ മലയാളം ഒരു 'ജീവിക്കുന്ന ഭാഷ' ആയി നിലനിർത്തുന്നതിന് ഓരോ മലയാളിക്കും ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ട് ഡിജിറ്റൽ ലോകത്ത് മലയാളത്തിൽ വായിക്കുക, എഴുതുക, സൃഷ്ടിക്കുക എന്നത് ഭാഷാ സംരക്ഷണത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായ മാർഗമാണ്.

അവലംബങ്ങൾ

1. UNESCO. *World Atlas of Languages*. 2024. https://en.wal.unesco.org/.
2. Government of India. *Notification: Classical Language Status for Malayalam*. Ministry of Culture. August 8, 2013.
3. Mark Warschauer. *Technology and Social Inclusion: Rethinking the Digital Divide*. Cambridge, MA: MIT Press, 2004.
4. The Unicode Consortium. *The Unicode Standard, Version 15.0: South Asian Scripts — Malayalam*. 2022. https://www.unicode.org/versions/Unicode15.0.0/.
5. Shobha Warrier. “How Google Is Making Its Products Accessible in Indian Languages.” Rediff.com, March 15, 2022.
6. Santhosh Thottingal. “Malayalam Encoding and Rendering in Digital Platforms.” Swathanthra Malayalam Computing, 2011. https://smc.org.in/.
7. Swathanthra Malayalam Computing. “About SMC: Projects and Contributions.” https://smc.org.in/.
8. Kavya Manohar, and Soman K. P.. “An Effective Approach to Morphological Analysis of Malayalam Words for Information Retrieval Applications.” *International Journal of Dravidian Linguistics* 47, no. 2 (2018): 67–82.
9. J. Devika. “Surviving in a Knowledge Economy: Languages and Social Transformations in Kerala.” *Indian Journal of Gender Studies* 17, no. 2 (2010): 197–220.
10. KPMG and Google. *Indian Languages: Defining India's Internet*. April 2017. https://assets.kpmg.com/content/dam/kpmg/in/pdf/2017/04/Indian-languages-Defining-Indias-Internet.pdf.
11. A. Jayashree. “Language Maintenance and Shift in Kerala: A Sociolinguistic Study.” *Language in India* 14, no. 8 (2014): 34–45.
12. IIITM-Kerala. “Centre for Malayalam Language Computing.” https://www.iiitmk.ac.in/.
13. Anoop Kunchukuttan, Divyanshu Kakwani, Satish Golla, et al. “AI4Bharat-IndicNLP Corpus: Monolingual Corpora and Word Embeddings for Indic Languages.” In *Findings of ACL: EMNLP 2020*, 4948–4961, 2020.
14. Simran Khanuja, Diksha Bansal, Sarvesh Mehtani, et al. “MuRIL: Multilingual Representations for Indian Languages.” arXiv preprint, 2021. https://arxiv.org/abs/2103.10730.

EDUSCHOOL
ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

മലയാളഗുരു
(മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-0960 ISSN Print: 3139-2172

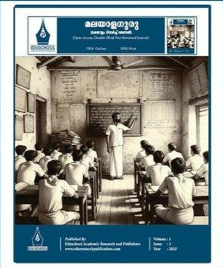

ദളിത് സാഹിത്യവും കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക നീതിയും

Jofi P Vareed

Assistant professor, Department of language, Don Bosco college Mannuthy.

Article information

Received: 6th January 2026
Received in revised form: 16th February 2026
Accepted: 11th March 2026
Available online: 25th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/MG/3108.0960.0027

Abstract

Dalit literature in Kerala serves as an important tool for social justice. Dalit writing has become a voice of resistance and self-respect against the oppressions of the caste system. The Dalit literary tradition, from Poykayil Appachan to contemporary writers, exposes the caste realities of Kerala society. This paper analyses the historical development of Dalit literature in Kerala, the autobiographical tradition, contemporary poetry and fiction, and representation and resistance. This study explores how Dalit voices function as a driving force for social justice in Malayalam literature.

സാരാംശം

കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യം സാമൂഹിക നീതിയുടെ ഒരു പ്രധാന ഉപകരണമായി വർത്തിക്കുന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധത്തിന്റെയും ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെയും ശബ്ദമായി ദളിത് എഴുത്ത് മാറിയിരിക്കുന്നു. പൊയ്കയിൽ അപ്പച്ചൻ മുതൽ സമകാലിക എഴുത്തുകാർ വരെയുള്ള ദളിത് സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ജാതി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. ഈ പ്രബന്ധം കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ വികാസം, ആത്മകഥാ പാരമ്പര്യം, സമകാലിക കവിതയും ഫിക്ഷനും, പ്രാതിനിധ്യവും പ്രതിരോധവും എന്നീ വിഷയങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ദളിത് ശബ്ദങ്ങൾ എങ്ങനെ സാമൂഹിക നീതിയുടെ പ്രേരകശക്തിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ പഠനം അന്വേഷിക്കുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- ദളിത് സാഹിത്യം, സാമൂഹിക നീതി, ജാതിവ്യവസ്ഥ, ആത്മകഥാ പാരമ്പര്യം, പ്രാതിനിധ്യവും പ്രതിരോധവും, സമകാലിക ദളിത് കവിതയും ഫിക്ഷനും.

ആമുഖം

കേരളം 'ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്' എന്ന വിശേഷണത്തിനപ്പുറം, ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും കടുത്ത ജാതിവിവേചനം നിലനിന്ന പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നാണ്. അയിത്തവും തീണ്ടലും തൊട്ടുകൂടായ്മയും ഈ ഭൂമിയിൽ നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നിരുന്നു. ഈ സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ മാധ്യമങ്ങളിലൊന്നാണ് ദളിത് സാഹിത്യം.[1]

ദളിത് സാഹിത്യം എന്ന സംജ്ഞ മറാഠി സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചതാണെങ്കിലും, കേരളത്തിൽ ഇതിന് സവിശേഷമായ ഒരു ചരിത്രമുണ്ട്. അയ്യൻകാളിയുടെയും പൊയ്കയിൽ അപ്പച്ചന്റെയും കാലം മുതൽ സമകാലിക എഴുത്തുകാരായ സി. അയ്യപ്പൻ, എസ്. ജോസഫ്, സണ്ണി എം. കപിക്കാട്, രാഘവൻ അത്തോളി, ടി.കെ.സി. വടുതല, എം.ആർ. രേണുകുമാർ തുടങ്ങിയവർ വരെയുള്ള ദളിത് എഴുത്തിന്റെ പരിണാമം കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ജാതി ചരിത്രത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.[2]

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യധാര പലപ്പോഴും സവർണ കേന്ദ്രീകൃതമായിരുന്നു. ദളിതരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ, വേദനകൾ, സമരങ്ങൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ എന്നിവ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത് വളരെ വൈകിയാണ്. ദളിത് സാഹിത്യം ഈ അഭാവത്തെ നികത്തുകയും, അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ശബ്ദം ശക്തമായി ഉയർത്തുകയും ചെയ്തു.[3]

ഈ പ്രബന്ധം കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരവും രാഷ്ട്രീയപരവുമായ മാനങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ദളിത് എഴുത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ, പ്രധാന എഴുത്തുകാരുടെ സംഭാവനകൾ, ആത്മകഥാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം, സമകാലിക ദളിത് കവിതയുടെയും ഫിക്ഷന്റെയും സവിശേഷതകൾ, പ്രാതിനിധ്യവും പ്രതിരോധവും എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഇതിൽ പരിശോധിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ദളിത് എഴുത്തിന്റെ ചരിത്രം

കേരളത്തിലെ ദളിത് എഴുത്തിന്റെ ചരിത്രം നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി ഇഴചേർന്നുകിടക്കുന്നു. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യത്തിലുമാണ് ദളിത് സമൂഹങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സാഹിത്യ ശബ്ദം ഉയർത്താൻ ആരംഭിച്ചത്. അയ്യൻകാളിയുടെ സാമൂഹിക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസ അവകാശങ്ങൾക്കും സാമൂഹിക സമത്വത്തിനും വേണ്ടി പോരാടിയപ്പോൾ, ആ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചൈതന്യം ക്രമേണ സാഹിത്യ രൂപങ്ങളിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു.[4]

പൊയ്കയിൽ അപ്പച്ചൻ (1879–1939) കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആദ്യ ശക്തമായ ശബ്ദമാണ്. പ്രത്യക്ഷരക്ഷാ ദൈവസഭയുടെ സ്ഥാപകനായ അദ്ദേഹം തന്റെ കീർത്തനങ്ങളിലൂടെയും പാട്ടുകളിലൂടെയും ദളിത് സമൂഹത്തിന്റെ വേദനകളും സ്വപ്നങ്ങളും ആവിഷ്കരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'പാതയോര കീർത്തനങ്ങൾ' ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരെയുള്ള ആദ്യകാല സാഹിത്യ പ്രതിരോധമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ബ്രാഹ്മണ്യ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ജാതി ഹിംസയെ അദ്ദേഹം തന്റെ രചനകളിലൂടെ ചോദ്യം ചെയ്തു.[5]

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തോടെ, കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യം കൂടുതൽ സംഘടിത രൂപം കൈക്കൊണ്ടു. കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ടി.കെ.സി. വടുതല, രാഘവൻ അത്തോളി തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാർ ദളിത് അനുഭവങ്ങളെ സാഹിത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ നിലനിന്ന സവർണ ആധിപത്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന രചനകൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉയർന്നുവന്നു.

1990-കളിലും 2000-കളിലും ദളിത് സാഹിത്യം ഒരു സ്വതന്ത്ര സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമായി ശക്തി പ്രാപിച്ചു. മഹാരാഷ്ട്രയിലെ ദളിത് പാന്തർ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും ഡോ. ബി.ആർ. അംബേദ്കറിന്റെ ചിന്തകളുടെയും സ്വാധീനത്തിൽ, കേരളത്തിലെ ദളിത് എഴുത്തുകാർ ജാതി അനുഭവങ്ങളെ കൂടുതൽ രാഷ്ട്രീയ ബോധത്തോടെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ദളിത് ആത്മകഥകളുടെയും കവിതകളുടെയും ഒരു വലിയ ധാര ഉയർന്നുവന്നു.[6]

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ജാതിവിവേചനം

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ, ജാതിവിവേചനം എഴുത്തിന്റെ ഘടനയിൽ തന്നെ ആഴത്തിൽ വേരൂന്നിയതായി കാണാം. ക്ലാസിക്കൽ മലയാള സാഹിത്യം മുതൽ ആധുനിക കാലം വരെ, സവർണ എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികളിൽ ദളിത് കഥാപാത്രങ്ങൾ പലപ്പോഴും പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട, സ്റ്റീരിയോടൈപ്പ് ചെയ്യപ്പെട്ട രൂപങ്ങളിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്.[7]

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ 'തോട്ടിയുടെ മകൻ' പോലുള്ള കൃതികൾ ദളിത് ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിച്ചെങ്കിലും, അവ സവർണ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിനിധാനങ്ങളായിരുന്നു. ദളിത് ചിന്തകർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് പോലെ, 'മറ്റുള്ളവർ നമ്മളെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നത്' എന്ന പ്രശ്നം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഗൗരവമായ ചർച്ചാ വിഷയമായി. സഹതാപ സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിമിതികൾ ദളിത് വിമർശകർ തുറന്നുകാട്ടി.[8]

എം.ആർ. രേണുകുമാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, മലയാള സാഹിത്യ വിമർശനം തന്നെ ജാതിബോധത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു. സാഹിത്യ അക്കാദമികളും പുരസ്കാര സമിതികളും മുഖ്യധാരാ പ്രസാധകരും ദളിത് രചനകളെ അവഗണിക്കുകയോ അരികുവൽക്കരിക്കുകയോ ചെയ്തു. ദളിത് സാഹിത്യത്തെ 'സാഹിത്യ'മായി അംഗീകരിക്കാൻ മുഖ്യധാര വിമുഖത കാണിച്ചു. ഇത് സാഹിത്യത്തിലെ ജാതി അധികാരഘടനയുടെ പ്രതിഫലനമാണ്.[9]

ജാതിവിവേചനം സാഹിത്യ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, ഭാഷയിൽ തന്നെ അന്തർലീനമാണെന്ന വാദം ദളിത് ചിന്തകർ ഉന്നയിച്ചു. മലയാളത്തിലെ പല ശൈലികളും ആശയങ്ങളും ജാതിവ്യവസ്ഥയെ സ്വാഭാവികമാക്കുന്നവയാണ്. 'നായരുടെ അന്തസ്സ്', 'പുലയന്റെ പണി' തുടങ്ങിയ ശൈലികൾ ജാതി ഹിംസയുടെ ഭാഷാ രൂപങ്ങളാണ്. ദളിത് സാഹിത്യം ഈ ഭാഷാ ഹിംസയെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു.

ദളിത് ആത്മകഥാ പാരമ്പര്യം

കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ പ്രകാശനങ്ങളിലൊന്നാണ് ആത്മകഥ. വ്യക്തിഗത അനുഭവങ്ങളിലൂടെ സാമൂഹിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ അനാവരണം ചെയ്യുന്ന ദളിത് ആത്മകഥകൾ കേരളീയ സാഹിത്യ മണ്ഡലത്തിൽ ഒരു പുതിയ ധാര സൃഷ്ടിച്ചു. ജാതിയുടെ ദൈനംദിന ഹിംസ, അപമാനം, ദാരിദ്ര്യം, പ്രതിരോധം എന്നിവ ഈ ആത്മകഥകളിൽ ജീവസ്സുറ്റ ഭാഷയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു.[10]

സി. അയ്യപ്പന്റെ (1949–2011) 'ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ വവ്വാൽ' മലയാളത്തിലെ ദളിത് ആത്മകഥാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഒരു നാഴികക്കല്ലാണ്. അയ്യപ്പൻ തന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലൂടെ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ജാതി ഹിംസയെ തുറന്നുകാട്ടി. വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലും ജോലിസ്ഥലങ്ങളിലും സാഹിത്യ വേദികളിലും അദ്ദേഹം നേരിട്ട വിവേചനം ഈ കൃതിയിൽ ശക്തമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആധുനിക കേരളത്തിൽ പോലും ജാതി എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് ഈ ആത്മകഥ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.[11]

ടി.കെ.സി. വടുതലയുടെ രചനകളും ദളിത് ആത്മകഥാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗമാണ്. വടുതല ദളിത് ജീവിതത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ സാഹിത്യ രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ദൈനംദിന ഹിംസ, ദളിത് സ്ത്രീകളുടെ ഇരട്ട അടിച്ചമർത്തൽ, ഭൂപരിഷ്കരണത്തിന്റെ പരിമിതികൾ, ക്ഷേത്ര പ്രവേശന സമരങ്ങളുടെ ഓർമ്മകൾ എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

ദളിത് ആത്മകഥകളുടെ പ്രാധാന്യം അവ വ്യക്തിഗത അനുഭവങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഒരു മുഴുവൻ സമുദായത്തിന്റെ കൂട്ടായ ഓർമ്മയും ചരിത്രവും രേഖപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതാണ്. ഔദ്യോഗിക ചരിത്രരേഖകളിൽ ഇടം കിട്ടാത്ത അനുഭവങ്ങളുടെ ആർക്കൈവായി ദളിത് ആത്മകഥകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. സവർണ ചരിത്ര രചനയിൽ മായ്ച്ചുകളയപ്പെട്ട ദളിത് ജീവിതങ്ങളെ ഈ ആത്മകഥകൾ വീണ്ടെടുക്കുന്നു.

സമകാലിക ദളിത് കവിതയും ഫിക്ഷനും

കേരളത്തിലെ സമകാലിക ദളിത് കവിത ഒരു ശക്തമായ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമായി വളർന്നിരിക്കുന്നു. എസ്. ജോസഫ്, സണ്ണി എം. കപിക്കാട്, രാഘവൻ അത്തോളി, എം.ബി. മനോജ്, പി.കെ. ഗോപി, ധന്യ എം.ഡി. തുടങ്ങിയ കവികൾ ദളിത് അനുഭവങ്ങളെ ശക്തമായ കാവ്യഭാഷയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.[12]

എസ്. ജോസഫിന്റെ കവിതകൾ മലയാള കവിതയിൽ ഒരു നിർണായക വഴിത്തിരിവാണ്. 'ഉപ്പ്', 'മീൻകാരൻ', 'നഗ്നപാദർ' തുടങ്ങിയ കവിതകളിൽ ദളിത് ജീവിതത്തിന്റെ ദൈനംദിന അനുഭവങ്ങൾ ശക്തമായ ചിത്രങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. ജോസഫിന്റെ കവിത ഭാഷയുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണമാണ്. അക്കാദമിക ഭാഷയ്ക്ക് പകരം ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ, ജോസഫ് സാഹിത്യ ഭാഷയുടെ ജാതി അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു.

സണ്ണി എം. കപിക്കാട് ദളിത് ചിന്തയുടെയും സാഹിത്യ വിമർശനത്തിന്റെയും രംഗത്ത് ശ്രദ്ധേയമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ജാതിയുടെ സൂക്ഷ്മ രാഷ്ട്രീയം, കേരള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പരിമിതികൾ, ആധുനികതയുടെ ജാതി മുഖം എന്നിവ കപിക്കാടിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിന്റെ 'പുരോഗമന' മിത്തിനെ ജാതിയുടെ കണ്ണിലൂടെ പുനർവായിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ നിർണായകമാണ്.[13]

രാഘവൻ അത്തോളിയുടെ കവിതകൾ ദളിത് ജീവിതത്തിന്റെ കാഠിന്യവും സൗന്ദര്യവും ഒരുപോലെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ജാതിയുടെ മുറിവുകൾ, പ്രകൃതിയുമായുള്ള ബന്ധം, അധ്വാനത്തിന്റെ മഹത്വം, പൂർവിക ഓർമ്മകൾ എന്നിവ അത്തോളിയുടെ കാവ്യലോകത്തിന്റെ കേന്ദ്ര വിഷയങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'കാട്ടാളൻ' എന്ന കവിത ദളിത് അസ്തിത്വത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ഭൂപടമാണ്.

ദളിത് ഫിക്ഷനിലും ശ്രദ്ധേയമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ചെറുകഥയിലും നോവലിലും ദളിത് ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പ്രമേയമാകുന്ന രചനകൾ വർധിച്ചിരിക്കുന്നു. ജാതിയുടെ ദൈനംദിന ഹിംസ, ദളിത് സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങൾ, ഭൂമി സംഘർഷങ്ങൾ, നഗര ദളിത് ജീവിതം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയുള്ള സാമൂഹിക ചലനം എന്നിവ സമകാലിക ദളിത് ഫിക്ഷന്റെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളാണ്.

പ്രാതിനിധ്യവും പ്രതിരോധവും: ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം

ദളിത് സാഹിത്യം വെറും സാഹിത്യ പ്രവർത്തനമല്ല, അത് ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവൃത്തിയാണ്. എഴുതുക എന്നത് തന്നെ ദളിതരെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പ്രതിരോധ പ്രവൃത്തിയാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി അക്ഷരവിദ്യ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങൾ എഴുത്തിലൂടെ തങ്ങളുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, അത് അധികാര ഘടനകളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയായി മാറുന്നു.[14]

പ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയം ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്ര വിഷയമാണ്. 'ആരാണ് ആരെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നത്?' എന്ന ചോദ്യം ദളിത് സാഹിത്യ ചിന്ത ഉയർത്തുന്നു. സവർണ എഴുത്തുകാർ ദളിത് ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന 'സഹതാപ' സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിമിതികൾ ദളിത് വിമർശകർ തുറന്നുകാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം അനുഭവങ്ങൾ സ്വന്തം ഭാഷയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുക എന്നത് ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വമാണ്.

കേരളത്തിന്റെ സവിശേഷ സാഹചര്യത്തിൽ, നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പരിമിതികൾ ദളിത് സാഹിത്യം തുറന്നുകാട്ടുന്നു. കേരള നവോത്ഥാനം ജാതിവ്യവസ്ഥയെ അടിമുടി മാറ്റിയെന്ന 'മിത്ത്' ദളിത് എഴുത്തുകാർ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. സണ്ണി എം. കപിക്കാട് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, കേരളത്തിൽ ജാതി 'അപ്രത്യക്ഷ'മായിട്ടില്ല, മറിച്ച് അത് പുതിയ രൂപങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നു. സാഹിത്യ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ സവർണ ആധിപത്യം, പ്രസാധന രംഗത്തെ വിവേചനം, അക്കാദമിക മേഖലയിലെ ജാതിവിവേചനം എന്നിവ ഇതിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ദളിത് സാഹിത്യം പ്രതിരോധത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം, സവർണ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിരാകരണം, ബദൽ ചരിത്രരചന, ദളിത് ഐക്കണോഗ്രഫിയുടെ പുനർനിർമാണം എന്നിവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ദളിത് എഴുത്ത് ഒരു ബദൽ ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥ നിർമിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന്റെ രാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യം.

ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങളുടെ വരവോടെ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന് പുതിയ വേദികൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്ലോഗുകൾ, സോഷ്യൽ മീഡിയ, ഓൺലൈൻ മാഗസിനുകൾ എന്നിവ ദളിത് എഴുത്തുകാർക്ക് മുഖ്യധാരാ പ്രസാധകരുടെ ഗേറ്റ്കീപ്പിംഗ് മറികടക്കാൻ സഹായിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് ദളിത് സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയും സ്വാധീനവും ഗണ്യമായി വർധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യം സാമൂഹിക നീതിയുടെ ഒരു ശക്തമായ ഉപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പൊയ്കയിൽ അപ്പച്ചൻ മുതൽ സമകാലിക എഴുത്തുകാർ വരെയുള്ള ദളിത് സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ജാതി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടുകയും, ബദൽ ഭാവനകൾ നിർമിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സി. അയ്യപ്പന്റെ ആത്മകഥ, എസ്. ജോസഫിന്റെ കവിതകൾ, സണ്ണി എം. കപിക്കാടിന്റെ വിമർശന രചനകൾ, രാഘവൻ അത്തോളിയുടെ കാവ്യലോകം, ടി.കെ.സി. വടുതലയുടെ രേഖപ്പെടുത്തലുകൾ, എം.ആർ. രേണുകുമാറിന്റെ വിമർശന ദർശനം—ഇവയെല്ലാം ചേർന്ന് കേരളീയ ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ സമ്പന്നമായ ഒരു ലോകം നിർമിക്കുന്നു.

ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവി ശോഭനമാണ്. പുതിയ തലമുറ എഴുത്തുകാർ ജാതിയുടെ സങ്കീർണതകളെ പുതിയ രൂപങ്ങളിലും ഭാഷകളിലും ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങൾ ദളിത് ശബ്ദങ്ങൾക്ക് പുതിയ വേദികൾ ഒരുക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ജാതിവ്യവസ്ഥ

കേരളത്തിൽ ഇന്നും വിവിധ രൂപങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ, ദളിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതിരോധ ദൗത്യം ഇപ്പോഴും പ്രസക്തമാണ്.

കേരളത്തിലെ ദളിത് സാഹിത്യം മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭൂപടം മാറ്റിവരച്ചിരിക്കുന്നു. അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളെ കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്ന ഈ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം സാമൂഹിക നീതിയുടെ ഏറ്റവും ശക്തമായ സാംസ്കാരിക ഉപകരണങ്ങളിലൊന്നാണ്. ദളിത് സാഹിത്യം വെറും സാഹിത്യമല്ല—അത് ഒരു ജനതയുടെ മോചനത്തിന്റെ ഭാഷയാണ്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Mohan, Sanal. *Modernity of Slavery: Struggles Against Caste Inequality in Colonial Kerala*. New Delhi: Oxford University Press, 2015.
2. Renukumar, M. R. *Dalit Sahityam: Oru Mukhamozhiyum Charithravum*. Thiruvananthapuram: Chintha Publishers, 2012.
3. Kapicadu, Sunny M. *Kaippatam: Oru Dalit Jeevitha Rekha*. Kottayam: DC Books, 2012.
4. Jeffrey, Robin. *Politics, Women and Well-Being: How Kerala Became "A Model"*. London: Macmillan, 1992.
5. Arunima, G. *There Comes Papa: Colonialism and the Transformation of Matriliny in Kerala*. Hyderabad: Orient Longman, 2003.
6. Satyanarayana, K., and Susie Tharu, eds. *No Alphabet in Sight: New Dalit Writing from South India*. New Delhi: Penguin Books India, 2011.
7. Atholi, Raghavan. *Avakashikal*. Kozhikode: Poorna Publications, 2008.
8. Ayyappan, C. *Njandukal*. Thrissur: Green Books, 2003.
9. Renukumar, M. R. "Dalit Kavithayude Rashtreeyam." *Madhyamam Weekly*, December 2008.
10. Prasad, Amar Nath, and M. B. Gaijan, eds. *Dalit Literature: A Critical Exploration*. New Delhi: Sarup and Sons, 2007.
11. Ayyappan, C. *C. Ayyappante Kathakal*. Kottayam: DC Books, 2008.
12. Joseph, S. *Karutha Kallu*. Kottayam: DC Books, 2000.
13. Pokker, P. K. *Navodhanathinte Punarvichinthanam*. Kozhikode: Olive Publications, 2014.
14. Dasan, M., et al., eds. *The Oxford India Anthology of Malayalam Dalit Writing*. New Delhi: Oxford University Press, 2012.